

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **MPM – QUALITY v.o.s.**, IČO: 47987430
se sídlem Příborská 1473, Frýdek-Místek
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Kyjovským
se sídlem Poštovská 8c, Brno

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

za účasti této osoby zúčastněné na řízení:

ELTON hodinářská, a.s., IČO: 25931474
se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Tomášem Matouškem
se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové

v řízení o žalobách proti rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20.12.2018 č.j. O-517364/D18105968/2018/ÚPV a ze dne 20.12.2018 č.j. O-517365/D18105068/2018/ÚPV

takto:

I. Žaloby se zamítají.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 20.12.2018 č.j. O-517364/D18105968/2018/ÚPV předseda Úřadu průmyslového vlastnictví podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též jen „Úřad“) ze dne 5.10.2018 o zamítnutí žalobcovy přihlášky kombinované ochranné známky zn. sp. O-517364

PRIM

na základě námitek podaných společností ELTON hodinářská, a.s. (dále též jen „namítající“ nebo „osoba zúčastněná na řízení“). Orgán rozhodující o rozkladu přisvědčil závěru Úřadu vyjádřenému v prvostupňovém rozhodnutí, že přihláška ochranné známky zn. sp. O-517364 nebyla žalobcem podána v dobré víře, a byl tak naplněn námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách) ve znění účinném do 31.12.2018 (dále jen „ZOZ“).

2. Rozhodnutím ze dne 20.12.2018 č.j. O 517365/ D18105068/2018/ÚPV předseda Úřadu průmyslového vlastnictví podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též jen „Úřad“) ze dne 5.10.2018 o zamítnutí žalobcovy přihlášky slovní grafické ochranné známky zn. sp. O-517365

PRIM

na základě námitek podaných společností ELTON hodinářská, a.s. Orgán rozhodující o rozkladu přisvědčil závěru Úřadu vyjádřenému v prvostupňovém rozhodnutí, že přihláška ochranné známky zn. sp. O-517365 nebyla žalobcem podána v dobré víře, a byl tak naplněn námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ.

3. V odůvodnění výše uvedených rozhodnutí (dále též „napadená rozhodnutí“) předseda Úřadu průmyslového vlastnictví jako orgán rozhodující o rozkladu shrnul nosné důvody, které Úřad vedly k zamítnutí přihlášek podaných žalobcem. Konstatoval, že Úřad v námitkovém řízení v prvním stupni shledal na straně žalobce jakožto přihlašovatele nedobrou víru spočívající ve dvou aspektech. Doklady předložené namítajícím prokázaly jeho tvrzení, že ve svém podniku dlouhodobě a kontinuálně on, resp. jeho právní předchůdci rovněž sídlící v Novém Městě nad Metují, vyrábí náramkové hodinky, které jsou od počátku označovány grafickým logem

PRIM

(dále též „namítané označení“ nebo „namítané grafické logo“), později též kombinovanou ochrannou známkou EU č. 3531662

(dále též „namítaná ochranná známka EU“). Tyto skutečnosti jsou známy veřejnosti, jíž je namítající považován za výrobce náramkových hodinek značky „PRIM“, který navázal na své předchůdce vyrábějící tradiční československé (české) hodinky této značky, zvané „primky“. Mezi napadeným označením zn. sp. O-517364 a namítaným grafickým logem zjistil Úřad v podstatě shodnost (vizuální, fonetickou i sémantickou), neboť jejich odlišnost spočívá pouze v podtržení. V případě napadeného označení zn. sp. O-517365 Úřad konstatoval jeho naprostou totožnost s namítaným grafickým logem. Z porovnání napadených označení s namítanou ochrannou známkou pak vyplynul vysoký stupeň podobnosti v důsledku blízkosti grafického provedení jejího dominantního prvku „PRIM“ a napadených označení. Doklady předložené namítajícím dle Úřadu prokázaly, že hodinky „PRIM“ obdržely od veřejnosti důvěrné expresivní označení „primky“, přičemž i tato skutečnost je známa v široké veřejnosti, která toto označení spojuje výhradně s namítajícím jako pokračovatelem svých právních předchůdců. Shodnost a podobnost (druhovou i v důsledku jejich odbytu na stejné části trhu) zjistil Úřad také mezi náramkovými hodinkami vyráběnými namítajícím a částí přihlašovaných výrobků a služeb. Za první aspekt žalobcovy nedobré víry tedy označil skutečnost, že si přihlásil k ochraně označení, o němž mu muselo být známo (neboť se pohybuje na stejné části trhu jako namítající), že je totožné (označení zn. sp. O-517365) nebo až na nepatrný detail (podtržení) shodné (označení zn. sp. O-517364 s namítaným grafickým logem, které se v souvislosti s náramkovými hodinkami vžilo pro namítajícího, a zároveň je vysoce podobné i namítané ochranné známce. Za druhý aspekt nedobré víry pak Úřad považoval dlouhodobé úsilí žalobce znemožnit, či alespoň zkomplikovat nebo znepríjemnit činnost namítajícího. Tato snaha spočívá v neustálém iniciování správních a soudních sporů, jejichž cílem je zamezit namítajícímu v užívání jeho práv k označení „PRIM“. Za další z takových pokusů je dle Úřadu možné považovat i podání přihlášky napadených označení, pro které si žalobce zvolil grafické provedení, jež je v podstatě shodné s tím, které má historickou souvislost s namítajícím (jeho právními předchůdci) a jehož podoba je rovněž blízká prvku „PRIM“ namítané ochranné známky. Pokud by označení, které je historicky spjato s namítajícím a na jehož známosti se podílel vlastním úsilím, bylo zapsáno pro žalobce, jistě by je veřejnost se žalobcem asociovala. V tom Úřad spatřoval nemateriální újmu, jež by zápisem napadených označení do rejstříku vznikla namítajícímu. Materiální újmu by pak představovaly prostředky, které namítající dlouhodobě vynakládá na vývoj hodinek značky „PRIM“ hovorově zvaných „primky“ a budování jejich pověsti. Na straně žalobce nebyly Úřadem shledány žádné liberační důvody, neboť jednal vědomě, s cílem jednak participovat na pověsti, které se logo (ve spojení s pojmem „primky“) těší v české společnosti ve vztahu k namítajícímu, jednak ztížit namítajícímu užívání jeho práv k tomuto označení i k označení „PRIM“ obecně. Závěrem Úřad konstatoval, že na straně žalobce jsou naplněny všechny aspekty nedobré víry a zároveň je naplněna hypotéza § 7

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

odst. 1 písm. k) ZOZ, a proto přihlášky napadených označení zamítl v celém rozsahu přihlašovaného seznamu výrobků a služeb.

4. Orgán rozhodující o rozkladu následně shrnul námitky uplatněné v rozkladu proti prvostupňovým rozhodnutím Úřadu, jimiž žalobce napadl správnost hodnocení dokladů ze strany Úřadu, posouzení podobnosti označení, zpochybnil právní nástupnictví namítajícího po národním podniku ELTON, Nové Město nad Metují, čímž má být popřeno i právo namítajícího ke grafickému logu „PRIM“ a naopak uplatnil svá, údajně dřívější práva k ochranným známkám obsahujícím slovo „PRIM“, která prezentoval jako důkaz své dobré víry při podání přihlášky napadených označení. Poté orgán rozhodující o rozkladu zrekapituloval obsah vyjádření namítajícího k rozkladu. V rámci vlastního posouzení věci uvedl, že přihlášky napadených označení zn. sp. O-517364 a zn. sp. O-517365 byly podány dne 22.10.2014 a zveřejněny dne 24.2.2016. Namítaná ochranná známka EU č. 3531662 s právem přednosti pro Českou republiku od data jejího přístupu k EU, tj. ode dne 1.5.2004, byla u Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) přihlášena dne 31.10.2003 a zapsána dne 17.3.2005. Rozhodnutím (čtvrtého odvolacího senátu) EUIPO ze dne 5.12.2017 č. j. R 556/2017-4 byla namítaná ochranná známka EU zrušena pro neužívání a zůstala zapsána pouze pro výrobky *watchmaking; watches for children* zařazené ve třídě 14 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Namítaná ochranná známka EU je tak ve vztahu k napadeným označením starší ochrannou známkou ve smyslu § 3 ZOZ.
5. Orgán rozhodující o rozkladu potvrdil jako správné i závěry Úřadu o podobnosti napadeného označení zn. sp. O-517364 s namítaným grafickým logem. Rozdíl mezi nimi představuje pouze podtržení napadeného označení. Nepřistoupil tak na tvrzení žalobce, že propojení písmen ve spodní části napadeného označení zn. sp. O-517364 vytváří zcela specifický dojem. Uvedl, že ve skutečnosti je propojeno pouze první a poslední písmeno (P a M) protažením nožiček pod spodní linii ostatních písmen a spojením s horizontální spodní linkou, čímž však nevzniká žádný kreativní obrazec, který by byl vnímán jinak než pouhé podtržení, tedy zdůraznění slovního prvku. Z hlediska spotřebitele představuje horizontální spodní linka zcela nevýznamný prvek, kterému spotřebitel nebude přikládat zásadní význam.
6. Při porovnání obou napadených označení s namítanou ochrannou známkou EU je dle orgánu rozhodujícího o rozkladu zřejmá vysoká podobnost v prvku „PRIM“. Ten je v namítané ochranné známce EU zcela jistě prvkem dominantním, protože je největší a je umístěn na nejvýznamnějším místě, tj. uprostřed celé kompozice, takže zrak přitáhne nejdříve. Přitom jeho provedení je velmi blízké úpravě napadených označení. Vykazuje rovněž nejvyšší distinktivitu. Je tak prvkem nosným a je vysoce pravděpodobné, že bude jako samostatný použit pro interpretaci namítané ochranné známky EU. Její další dva prvky mají hodnotu opticky dekorativní a obsahově informativní. Spotřebitel bude tyto další dva prvky vnímat pouze jako součást celkové kompozice, nebudou však pro něj představovat nosné prvky. V kompozici namítané ochranné známky EU je tak zjevně dominantním a distinktivním grafický prvek „PRIM“, který je třeba v celkové kompozici považovat za prvek určující (nosný). Ve shodě s Úřadem tedy pokládá orgán rozhodující o rozkladu napadená označení za podobná ve vysokém stupni s namítanou ochrannou známkou EU, a to kvůli vysoké podobnosti grafického provedení prvků „PRIM“ v těchto označeních.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

7. K argumentaci žalobce, že je oprávněn užívat prvek „PRIM, protože je vlastníkem několika ochranných známek obsahujících toto slovo, konkrétně kombinované ochranné známky č. 152529, č. 153324, č. 208817, č. 249929 a slovní ochranné známky ve znění „PRIM“ č. 311604 a 357692, které získal v roce roku 2012, a slovní grafické ochranné známku č. 165917, jejímž vlastníkem se stal v roce 2001, orgán rozhodující o rozkladu uvedl, že v předmětné věci se rozhoduje o střetu práv mezi napadenými označeními a namítanými označeními, jimiž jsou slovní grafické logo a kombinovaná ochranná známka EU. Nejde tedy o právo k prvku „PRIM“ samotnému, a proto je zcela nepodstatné žalobcovo vlastnictví čtyř kombinovaných a dvou slovních ochranných známek. Žalobce jejich vlastnictvím nezískal oprávnění k užívání samotného prvku „PRIM“, nýbrž pouze ke konkrétním podobám zapsaných kombinovaných ochranných známek (č. 152529, 153324, 208817, 249929). U slovních ochranných známek (č. 311604 a 357692) mu pak oprávnění vzniklo pouze pro zapsaný seznam výrobků a služeb, který však neobsahuje žádné hodinářské výrobky ani služby týkající se této oblasti činnosti. Žalobci tak vlastnictvím těchto ochranných známek nevzniklo právo k užívání označení „PRIM“ v jakýchkoliv podobách, nýbrž pouze s uvedenými omezeními vzhledu a produktů. Pokud jde o slovní grafickou ochrannou známku č. 165917, nemá uplatnění práv ke grafickému logu, které bylo jejím předmětem, právní podklad. Žalobce si totiž musí být vědom toho, že práva k němu pozbyl na základě pravomocného rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 č.j. O-53821/ D30977/2014/ÚPV, kterým byla ochranná známka č. 165917 (zn. sp. O-53821), jejímž předmětem bylo namítané grafické logo, prohlášena za neplatnou, a to ex tunc (od počátku). Na takto zneplatněnou ochrannou známku se hledí, jako by nikdy nebyla zapsána (§ 32 odst. 4 ZOZ), tudíž na práva z loga ve vztahu k bývalému vlastníkovi se hledí, jako by neexistovala. Jedinou osobou oprávněnou užívat namítané grafické logo je tedy namítající.
8. Orgán rozhodující o rozkladu označil za neopodstatněné žalobcovo zpochybnění právního nástupnictví namítajícího po národním podniku ELTON, Nové Město nad Metují s tím, že tyto závěry Úřadu byly potvrzeny soudními rozsudky, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2017 č.j. 9 As 10/2011-275, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22.3.2017 č.j. 9 A 179/2013-145 a dále i rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15.6.2018 č.j. 9 A 374/2014-314.
9. Z přezkoumání důkazů předložených namítajícím a z porovnání napadených označení s namítanými vyplývá, že žalobce si ke známkové ochraně přihlásil označení vysoce podobná oběma namítaným označením, o nichž musel vědět, že jsou spjata s jiným subjektem. Obchoduje totiž se stejnými výrobky, pro které se ve prospěch namítajícího vžilo namítané grafické logo, neboť ten je dlouhodobě a kontinuálně veřejně užíval nejprve samostatně a poté jako součást namítané ochranné známky. Současně si žalobce musel být vědom toho, že svá práva k logu pozbyl zneplatněním dříve vlastněné ochranné známky č. 165917. Tyto skutečnosti orgán rozhodující o rozkladu považuje za jednání v nedobré víře na straně žalobce při podání přihlášky napadených označení, resp. souhlasil s Úřadem v tom, že jde o jeden z projevů žalobcovy nedobré víry. Žalobce si totiž vědomě přihlásil cizí označení, dlouhou dobu spojované s právními předchůdci namítajícího a poté i s namítajícím, a s jejich výrobky.

10. Orgán rozhodující o rozkladu se ztotožnil i se závěrem Úřadu o druhém aspektu nedobré víry žalobce. Z podání přihlášky napadených označení (ale i z dalších přihlášek) a také z ostatních souvisejících úkonů žalobce zřejmě vyplývá jeho snaha nerespektovat výsledky pravomocně ukončených řízení před Úřadem, v nichž byla práva k namítanému grafickému logu potvrzena namítajícímu, a tím ztěžovat namítajícímu výkon jeho práv k označením, která jsou s ním spjata, nebo k nimž mu náleží práva. Za projev takového jednání je možné považovat i podání přihlášky napadených označení, pro které si žalobce zvolil slovo „PRIM“ v identickém provedení s namítaným grafickým označením, o němž mu musí být známa jeho historická souvislost s namítajícím a jeho právními předchůdci. Jak dovodil Úřad v prvostupňových rozhodnutích, právo podávat žaloby a návrhy je jistě legitimní a legální, avšak jen pokud jde o obhajobu nároku podatele, nikoliv však jako prostředek ztěžování činnosti jiné osoby, byť by jí byl konkurent. Takové jednání je za určitých okolností možné považovat za zneužívání práva či obcházení zákona za účelem zkomplikování činnosti druhé osobě, z hlediska známkového práva pak za jednání v nedobré víře.
11. Vzhledem k tomu, že napadená označení jsou vysoce podobná s namítaným grafickým logem a dominantním prvkem namítané ochranné známky EU, v případě jejich zápisu ve prospěch žalobce by je veřejnost díky uvedeným skutečnostem spojovala s namítajícím, čímž by žalobce získal neoprávněnou výhodu. Žádným způsobem se totiž materiálně nepodílel na budování a udržování tohoto výrazu v povědomí veřejnosti, a ani nemohl, neboť on sám se hodinářskou výrobou dle údajů ve výpisu z obchodního rejstříku zabývá až od 2.3.2003. Nemá tedy ani tak dlouhodobou tradici v užívání označení „PRIM“ pro hodinky, ani žádný vztah k tradičním výrobcům prvních československých/českých hodinek, původně a dlouhou dobu označovaných namítaným grafickým logem a veřejností důvěrně nazývaných „primky“. Protože vazba namítajícího s tímto logem je nejen historická, nýbrž i společensko-prestižní (citová) – logo je s ním neodmyslitelně spjata, získal by žalobce bez zásluh i tuto přidanou hodnotu. Namítající by tedy pocítoval újmu materiální i nemateriální. I v tomto závěru orgán rozhodující o rozkladu souhlasil s posouzením věci ze strany Úřadu a doplnil, že u projednávané skutkové podstaty se nezjišťuje skutečná újma či škoda, nýbrž potenciální, tedy možnost jejího vzniku (která nepochybně z uvedených zjištění vyplývá). V předmětné věci je to jisté dáno i faktem, že jde teprve o přihlašovací fázi, kdy institut námitek má právé za cíl této újmě předejít. Není tedy třeba, aby namítající předložil důkaz o tom, že mu újma či škoda již fakticky vznikly.
12. Orgán rozhodující o rozkladu se ztotožnil s Úřadem také v tom, že pro jednání žalobce nelze najít žádné liberační důvody. Přihlásil si označení v podstatě „cizí“, o němž mu ze všech okolností muselo být zřejmé, že je dlouhodobě spjata s namítajícím a má pro něj zvláštní hodnotu. Byl si také vědom, že nejde o označení tzv. „právně volné“. Dále žalobce nebere v úvahu pravomocná rozhodnutí Úřadu týkající se namítaného grafického loga, k němuž svědčí práva namítajícímu a nedbá ani na výsledky soudních řízení, jimiž se toto zjištění Úřadu nepodařilo vyvrátit. Ignorování výsledků správních i soudních řízení doprovázené neprokázanými tvrzeními žalobce o právech k namítanému grafickému logu nemohou být považovány za ospravedlňující důvody k podání přihlášky napadených označení.
13. Za opodstatněnou nelze dle orgánu rozhodujícího o rozkladu považovat ani rozkladovou námitku poukazující na existenci známkové řady žalobce tvořené všemi jím vlastněnými

ochrannými známkami a tvrzení, že napadená označení mají být jejím dalším přírůstkem. Jde o irelevantní argument, neboť napadená označení jsou ve střetu se staršími právy namítajícího, a jako taková nemohou být účinně uplatněna ve prospěch žalobce.

14. Podle orgánu rozhodujícího o rozkladu tak byly v dané věci naplněny všechny znaky nedobré víry, které známkoprávní praxe uznává a zkoumá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008 č.j. 1 As 3/2008-195), tedy povědomost o cizích právech k přihlašovanému označení, v daném případě modifikovaná snahou o ztížení situace namítajícímu při oprávněném výkonu jeho práv k označení „PRIM“, absence liberačních důvodů na straně přihlašovatele a možnost vzniku újmy na straně namítajícího.
15. Obě rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, jejichž rozsáhlé odůvodnění soud stručně shrnul v předchozích odstavcích, jsou v anonymizované verzi dostupná v databázi správních a soudních rozhodnutí na www.upv.cz.
16. Dvěma samostatnými žalobami podanými u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví označených v záhlaví tohoto rozsudku (dále též jen „napadená rozhodnutí“), která označil za nezákonná. V žalobách předně poukázal na to, že zákonem č. 286/2018 Sb., účinným ode dne 1.1.2019 bylo ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ zrušeno. Orgán rozhodující o rozkladu rozhodl dle žalobce expresně rychle asi proto, aby to stihl do 31.12.2018, než zrušení námitkového důvodu nedobré víry při podání přihlášky ochranné známky nabylo účinnosti.
17. Z procesního hlediska žalobce vytkl žalovanému, že mu nedoručil vyjádření namítajícího k rozkladu a ani jej o tomto vyjádření neinformoval, a žalobce se tak k němu nemohl vyjádřit, což by jistě rád učinil. Žalovaný tím porušil § 36 odst. 2 správního řádu, dle kterého mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Žalobce rovněž nebyl žalovaným informován o tom, že přistoupí k vydání rozhodnutí v předmětné věci.
18. Dle názoru žalobce nerespektoval žalovaný při rozhodování v dané věci závěry vyjádřené v rozsudku č.j. 1 As 3/2008 - 195, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že „(p)ři zjišťování, zda přihláška ochranné známky byla podána v dobré víře ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, je nutno posoudit, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky/označení namítajícího, zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítajícího, a konečně, zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Současně je třeba přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit.“
19. Žalobce následně upozornil na to, že stěžejním, rozhodným datem posuzování je datum podání přihlášky ochranné známky, tj. den 22.10.2014. Žalobce byl k uvedenému datu majitelem či spolumajitelem kombinované ochranné známky č. 152529, kombinované ochranné známky č. 153324, kombinované ochranné známky č. 208817, kombinované ochranné známky č. 249929, dále slovní ochranné známky ve znění „PRIM“ č. 311604 s datem práva přednosti ke dni 19.5.2006, která byla zapsána do rejstříku dne 28.4.2010, přičemž v době podání přihlášky napadených označení byla řádně zapsána i pro výrobky ve třídě 9 a 14, a to včetně náramkových hodinek. Přihlašovatelem této ochranné známky

byl sám žalobce, a není tedy pravdou, že ji získal až v roce 2012. Slovní ochranná známka dává obecně jejímu vlastníkovu právo užívat slovní označení v libovolném grafickém provedení, a žalobci tak náleží širší rozsah ochrany, než je tomu v případě pouhého doložení užívání konkrétního grafického vyobrazení. Žalobce byl též přihlašovatelem přihlášky slovní ochranné známky č. spisu 487135, která byla později zapsána pod č. zápisu 357692. Nadto byl od roku 2001 do 20.10.2014 majitelem slovně – grafické ochranné známky č. 165917, kterou po celou dobu svého vlastnictví řádně užíval. Posledně zmíněná ochranná známka byla prohlášena za neplatnou rozhodnutím žalovaného, které nabylo právní moci dne 20.10.2014. Z uvedeného přehledu je nepochybné, že žalobce byl a po celou dobu i je, držitelem známkové řady obsahující slovo „PRIM“, přičemž i k datu podání napadených přihlášek chránila podstatná část těchto známek hodinářské výrobky či služby s hodinářstvím související.

20. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, že jeho vlastnictví výše uvedených čtyř kombinovaných a dvou slovních ochranných známek je nepodstatné, a že mu vlastnictvím těchto ochranných známek nevzniklo právo k užívání označení „PRIM“ v jakýchkoliv podobách, nýbrž pouze s uvedenými omezeními vzhledu a produktů. Žalovaný byl totiž povinen dobrou víru žalobce posuzovat ke dni podání napadené ohlášky k zápisu, tj. ke dni 22.10.2014, a k uvedenému datu byl žalobce mimo jiné majitelem slovní ochranné známky č. 311604, která byla k uvedenému datu zapsána pro výrobky ve třídách 9 a 14, tj. nejen pro různé hodinářské výrobky, ale rovněž výslovně i pro náramkové hodinky. Žalovaný byl zároveň povinen vzít v úvahu nejen tuto slovní známku žalobce č. 311604, ale všechny zapsané známky či podané přihlášky s dřívějším právem přednosti. Protože tak neučinil, postupoval nejen v rozporu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 1 As 3/2008), ale i v rozporu s vlastní rozhodovací praxí, založenou například rozhodnutím žalovaného ze dne 16.7.2018, sp. zn. O-522007 ve věci „FRUTA“, ze kterého plyne, že je třeba zohlednit existenci starší ochranné známky přihlašovatele a předchozí užívání označení. Postupoval také v rozporu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), například rozsudkem ze dne 27.6.2013 ve věci C-320/12, ze kterého plyne, že okolnost, že přihlašovatel ví anebo musí vědět, že třetí osoba dlouhodobě užívá shodné nebo podobné označení, sama o sobě nestačí na prokázání existence nedobré víry přihlašovatele. Pro účely posouzení neexistence dobré víry je nutné zohlednit úmysl přihlašovatele v okamžiku podání přihlášky známky, který představuje subjektivní okolnost, která se musí určit odkazem na objektivní okolnosti dané věci.
21. Žalobce považuje za nesprávné rovněž posouzení žalovaného ve vztahu k užívání označení loga v provedení dle neplatné ochranné známky č. 165917. Je si vědom toho, že známka č. 165917 byla prohlášena za neplatnou, avšak to neznamená, že uplatnění práv k logu, které bylo jejím předmětem, nemá právní podklad, jak se snaží tvrdit žalovaný. Dle usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.5.2017, č.j. 3 Cmo 55/2017 – 96 má právo dlouhodobě užívat označení PRIM na svých výrobcích i žalobce. Závěr žalovaného o tom, že žalobce si musel být vědom toho, že svá práva k logu pozbyl zneplatněním dříve vlastněné ochranné známky č. 165917, je nesprávný, neboť žalobce byl v době podání přihlášky napadených označení nadále majitelem slovní známky „PRIM“ i dalších starších kombinovaných známek ve znění „PRIM“ zapsaných pro různé hodinářské výrobky a služby s hodinářstvím související.

22. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2014 č.j. 0-53821/D30977/2014/ÚPV dle žalobce rozhodně nelze dovozovat, že žalobce práva ke grafickému logu „PRIM“ nemůže uplatňovat ani z důvodu údajného dřívějšího užívání této ochranné známky, protože se údajně tímto rozhodnutím prokázalo, že tato práva od počátku svědčila právním předchůdcům namítajícího a poté z titulu právního nástupnictví přešla na namítajícího, který je tak jedinou osobou oprávněnou užívat dané logo. Uvedeným rozhodnutím byla toliko prohlášena za neplatnou ochranná známka žalobce č. 165917. Žalovaný odkazem na zmíněné vlastní rozhodnutí vydané v jiné věci postupuje v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 22.5.2014, sp. zn. 7 As 151/2012, ve kterém soud dovodil, že rozhodnutí předsedy Úřadu v jiných věcech nemohou prokazovat existenci práv stěžovatele (zde osoby zúčastněné na řízení) a prokazují pouze skutečnost, že předseda Úřadu v jiné věci dospěl k závěru, že nějaká práva stěžovateli svědčí. Jedná se nicméně toliko o skutkové zjištění v konkrétní věci, které nemůže zavazovat ani samotného žalovaného při posuzování obdobných skutkových okolností v jiné věci bez ohledu na to, jaké skutečnosti sám zjistí. Skutková zjištění ohledně téže skutečnosti se totiž mohou v každé jednotlivé věci lišit, a to z několika důvodů. Správní orgán může skutkový stav zjistit či zhodnotit chybně, nebo může pokaždé rozhodovat na základě jiné množiny důkazů. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17.10.2014 došlo toliko k prohlášení neplatnosti ochranné známky č. 165917 *ex tunc*, toto rozhodnutí žalovaného však nezakládá, nekonstituuje ani nedeklaruje práva namítajícího k předmětnému označení. Tvrzením, kterým přiznává údajná práva namítajícímu na podkladě jiného rozhodnutí v jiné věci, přičemž navíc vychází ze správnosti svých dřívějších rozhodnutí v jiných věcech a neomylnosti svých dřívějších závěrů, žalovaný dle mínění žalobce překročil své zákonné pravomoci a rovněž postupoval v rozporu se zákonem č. 14/1993 Sb., o opatřeních na ochranu průmyslového vlastnictví a v rozporu se správním řádem.
23. Žalobce dále vyslovil nesouhlas se závěry žalovaného týkajícími se srovnání napadených označení s namítanou ochrannou známkou EU. Poukázal na to, že jeho starší kombinované známky obsahují na rozdíl od namítané ochranné známky EU pouze jediný slovní prvek, a to právě slovo „PRIM“.
24. Argumentace žalovaného, že žalobce se různými způsoby snaží o znesnadnění činnosti namítajícího a že s ohledem na vysokou podobnost napadených označení s namítaným grafickým logem a dominantním prvkem namítané ochranné známky EU by tato označení v případě jejich zápisu veřejnost spojovala s namítajícím, čímž by údajně žalobce získal neoprávněnou výhodu, protože se žádným způsobem materiálně nepodílel na budování a udržování tohoto výrazu v povědomí veřejnosti, když se sám hodinářskou výrobou zabývá až od roku 2003, dle přesvědčení žalobce nepostačuje pro konstatování jeho nedobré víry při podání přihlášky. K tomu je totiž nutné rovněž kumulativní splnění další podmínky, kterou je prokázání, že podáním napadené přihlášky došlo k poškození namítajícího. Žalobce v tomto směru poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19.3.2014, č.j. 1 As 11/2014 – 33 a ze dne 18.4.2014, č.j. 2 As 14/2014 – 34, podle kterých nepostačuje prokázat nedostatečnou distinktivitu či nebezpečí záměny označení, neboť pak by se jednalo o jiný ze zákonných důvodů prohlášení ochranné známky za neplatnou, ale je nutné zároveň doložit, že tím byl stěžovatel dotčen na svých právech, resp. že mu byla způsobena určitá újma, jež je vyvážena nepřiměřenou výhodou na straně přihlašovatele.

25. Žalobce se dále ohradil proti závěru žalovaného, že pro jednání žalobce nelze najít žádné liberační důvody. Také tento závěr považuje žalobce za nesprávný, protože žalovaný zcela ignoruje skutečnost, že žalobce byl ke dni podání napadených přihlášek majitelem slovní známky č. 311604 zapsané pro výrobky ve třídách 9 a 14 (včetně náramkových hodinek), jakož i majitelem dalších kombinovaných známek obsahujících jediný slovní prvek „PRIM“ pro hodinářské výrobky služby s hodinářstvím související, jakož i dlouhodobým uživatelem označení „PRIM.“ Žalovaný byl ve smyslu shora uvedené judikatury povinen vzít v úvahu při svém rozhodování veškeré relevantní skutečnosti, což však neučinil.
26. Názor žalovaného, podle něhož ignoruje výsledky dosavadních správních i soudních řízení, označil žalobce za jednostranný a nedůvodný. Zopakoval, že respektuje rozhodnutí žalovaného ve věci prohlášení neplatnosti ochranné známky č. 165917, avšak na základě tohoto rozhodnutí nemohla být přiznána nějaká další práva namítajícímu. Žalobce je přesvědčen, že práva k označení „PRIM“ získal zcela legálně a že toto označení užívá zcela v souladu se zákonem, dlouhodobě a kontinuálně. Neexistuje, a ani v době podání napadených přihlášek neexistovalo žádné soudní rozhodnutí, které by žalobci zakazovalo užívat toto označení. Pokud žalobce využívá veškerých právních prostředků k ochraně svých práv a zvrácení některých negativních rozhodnutí, jedná zcela legálně a v souladu se zákonem a takové jednání mu nelze přičítat k tíži. Navíc v jiných řízeních vycházejí najevo nové důkazy a fakta, která zpochybňují dřívější tvrzení názory žalovaného. Žalovaný však stále trvá na svém a nová fakta nebere v úvahu; například prohlásil za nevěrohodnou „činnost“ pana R. na logu, neboť prý nebylo prokázáno jeho spojení s podnikem Elton, avšak toto spojení potvrdil sám pan Ž. u svého výsledku. Žalovaný posuzuje jemu předkládané důkazy selektivně, což je zřejmé z toho, že na jedné straně odmítá tvrzení žalobce o autorství pana R. opřené o odborné posudky či svědectví očitě svědkyně, zatímco na straně druhé mu k doložení autorství (pana Ž.) k předmětnému logu postačovalo pouhé čestné prohlášení pana Ž. před notářem.
27. Spor mezi žalobcem a namítajícím byl vyvolán zejména z důvodu užívání označení „PRIM“ žalobcem na hodinkách. Žalobce toto označení získal od společnosti EUTECH akciová společnost (jako právního nástupce Chronotechny) na základě smluvních ujednání týkajících se duševního vlastnictví podniku Chronotechna. Označení „PRIM“ od roku 2001 užívá i na hodinkách, avšak namítající se celé roky neobrátil na soud a užívání označení „PRIM“ žalobcem soudně nenapadl. Když se později na soud obrátil, jeho návrhy byly zamítnuty. Namítající tvrdí (a žalovaný mu přitakává), že namítajícímu náleží právo k užívání označení „PRIM“ dle podnikové normy PN 01 (chráněného dříve jako ochranná známka č. 165917) a snaží se právo k užívání tohoto označení monopolizovat. Tvrzení právní předchůdci namítajícího však označení „PRIM“ užívali vždy pouze odvozeně, a to na základě licenčních smluv uzavřených s vlastníkem ochranných známek „PRIM“. V roce 1996 navíc právní předchůdce namítajícího uzavřel s podnikem Chronotechna dohodu o narovnání, v níž uznal práva Chronotechny k předmětným označením „PRIM“. Dalším předmětem bylo užívání známky č. 165917 na základě udělení licence, tedy užívání jednoho konkrétního provedení slova „PRIM“. Pokud je namítající údajným právním nástupcem společnosti ITec group a.s., což byla jedna ze smluvních stran dohody o narovnání, pak musí respektovat i vůli vyjádřenou v této dohodě, která výslovně zavazuje právního nástupce. Namítající platnost dohody o narovnání později zpochybnil, avšak ochrannou známku žalobce č. 165917 napadl návrhem na její prohlášení neplatnosti

až v roce 2006. Předtím si naopak sám přihlásil namítanou ochrannou známku EU č. 3531662 ve znění „Manufacture PRIM 1949“. Samotný namítající tedy jednal od počátku přihláškou namítané ochranné známky EU ve zlé víře, protože v době jejího podání byla platná ochranná známka žalobce č. 165917, čehož si musel být dobře vědom. Žalovaný brání údajná práva namítajícího k namítané ochranné známce EU, aniž by vyčkal na právní moc rozhodnutí o návrhu na zrušení a návrhu na prohlášení neplatnosti této známky. V průběhu let se namítající pokusil zakázat žalobci užívání označení „PRIM“ i návrhy na vydání předběžného opatření, nicméně jedinou změnou, která se za celou dobu sporů udála, bylo prohlášení neplatnosti ochranné známky č. 165917. Právo žalobce užívat označení „PRIM“ však plyne mimo jiné zejména z dlouhodobého kontinuálního užívání tohoto označení na svých výrobcích, jakož i z nabytí výlučného práva užívat autorská díla v provedení vytvořeném J. R., a na základě zapsaných ochranných známek. Prohlášení neplatnosti ochranné známky č. 165917 nemá na práva žalobce užívat označení „PRIM“ žádný vliv.

28. Pokud se jedná o autorská práva k logu „PRIM“, namítající dle žalobce celou dobu popíral jakékoliv spojení s autorem loga J. R., avšak sám (dle namítajícího a dle žalovaného) údajný autor loga pan Ž. u svého výsledku potvrdil spolupráci s manželkou pana R., paní D. N.. Loga vytvořená panem R. jsou autorskými díly, která jsou zachycena na originálních materiálech z archivu J. R., včetně jeho vlastnoručních poznámek. Autorství pana R. bylo potvrzeno odborníky, konkrétně Mgr. Binderem (jeho znaleckým posudkem, čestným prohlášením, výsledkem dne 12.10.2018, dodatkem k jeho znaleckému posudku), PhDr. M. L. S. jakožto očitou svědkyní, které pan R. osobně prezentoval své autorství log, MgA. M. P. (jeho odborným posouzením) a Mgr. S.. Rovněž pan Ž. u svého výsledku jednoznačně dosvědčil, že fotografie log „PRIM“ byly předloženy paní D. N., manželkou pana R.. Namítající tak zatajil, že pan Ž. byl v kontaktu s panem R. přes paní D. N., a z toho žalovaný stále nesmyslně vychází a nezjišťuje úplně skutkový stav. Žalobce je oprávněn loga užívat na základě výhradní licenční smlouvy uzavřené s dědici autorských práv po J. R.. Jelikož žalobci svědčí konkrétní práva k užívání označení „PRIM“ a tato mu svědčila i v době podání napadených přihlášek, nelze jejich podání považovat za jednání učiněné žalobcem v nedobré víře. Navíc je žalobce přesvědčen, že namítající jako osoba, která nebyla v dobré víře při podání přihlášky namítané ochranné známky EU, se nemůže dovolávat údajné nedobré víry žalobce při podání napadených přihlášek.
29. Žalobce uzavřel, že napadenými rozhodnutími žalovaného došlo k porušení hned několika ustanovení správního řádu. Žalovaný při vydání rozhodnutí nerespektoval § 2, § 3, § 7 a § 36 správního řádu a postupoval rovněž v rozporu se zákonem č. 14/1993 Sb., v rozporu se ZOZ (zejména § 7 a § 25) a též v rozporu s rozhodovací praxí SDEU a Nejvyššího správního soudu. Nezákonnost postupu žalovaného spatřuje žalobce zejména v tom, že nehodnotil věc dle stavu ke dni podání napadených přihlášek, nedostatečně zjistil skutkový a právní stav věci, nevzal v úvahu starší práva žalobce, zejména pak vlastnictví ochranných známek a dlouhodobé a kontinuální užívání označení „PRIM“ žalobcem na území České republiky, nevyhodnotil správně skutečnost, že žalobce byl ke dni podání napadených přihlášek majitelem starších kombinovaných známek i známky slovní, nepřiměřeně přikládal vlastnímu rozhodnutí v jiné věci nedůvodnou vážnost a závaznost i pro rozhodování v této věci, dovozoval závaznost odůvodnění vlastního rozhodnutí v jiné věci a pokoušel se deklarovat či konstituovat údajná práva namítajícího na podkladě rozhodnutí

v jiné věci, kterým však pouze došlo k prohlášení neplatnosti ochranné známky. Žalovaný též ignoroval důkazy předkládané žalobcem, které dokládají, že mu svědčí práva k užívání označení „PRIM“, kritizoval řádné a legitimní uplatňování a využívání veškerých právních prostředků obrany žalobcem a nesprávně hodnotil liberační důvody pro podání napadených přihlášek na straně žalobce. Rovněž nesprávně hodnotil samotné užívání označení „PRIM“ v minulosti namítajícím, přičemž ignoroval skutečnost, že tvrzení právní předchůdci namítajícího užívali toto označení vždy pouze odvozeně.

30. Podáním ze dne 25.3.2019 žalobce soudu sdělil, že Krajský soud v Hradci Králové vydal dne 17.1.2019 rozsudek č. j. 16 C 14/2016 - 679 ve věci žaloby manželů J. jakožto dědiců po Mgr. J. R. a paní D. N.. Byť byla žaloba v prvním stupni soudem nepravomocně zamítnuta, z rozhodnutí plyne, že není prokázáno, že pan Ž. je autorem loga „PRIM“ a „ELTON“, jak tvrdí společnost ELTON hodinářská a.s. Pan Ž. při svém výslechu prezentoval alternativní verzi vzniku loga „PRIM“, na kterém se podílela výtvarnice D. N., tj. manželka a spolupracovnice pana R.. Soud v podstatě dospěl k závěru, že autor předmětného loga je nejasný, protože žalobci neprokázali, že autorem je pan R., ale na straně druhé důkazy neprokazují ani to, že autorem byl J. Ž., ať už sám nebo spolu s D. N.. Autorství loga je tak sporné. Krajský soud v Hradci Králové dále podotkl, že předmětné logo bylo vytvořeno v roce 1968. Národní podnik ELTON se ale osamostatnil až dne 1.1.1969, a je tak zřejmé, že předmětné logo „PRIM“ (a „ELTON“) historicky patřilo podniku Chronotechna. Z výše uvedeného je dle žalobce zřejmé, že žalovaný ve správním řízení zcela nekriticky převzal verzi společnosti ELTON hodinářská a.s., a nehodnotil důkazy v jejich souvislostech, případně se jimi vůbec nezabýval.
31. Žalovaný navrhl, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl. Ve vyjádřeních k žalobám uvedl, že zásadním předpokladem, který umožnil rychle projednání věci, bylo to, že žalobce vede před Úřadem celou řadu sporů týkajících se té či oné ochranné známky/označení obsahující prvek PRIM, přičemž více méně setrvale uvádí stejnou argumentaci, s níž se již Úřad v dřívějších řízeních vypořádal, a proto ani nyní nebylo nutno již jednou zaujatý postoj k věci měnit.
32. Vyjádření namítajícího k rozkladu obsahovalo pouze právní názor namítajícího a nebylo podkladem rozhodnutí. Nic nového a podstatného rozklad ani vyjádření namítajícího k němu neobsahovaly - namítající byl ve svém podání omezen koncentračním ustanovením § 25 odst. 2 ZOZ a žalobce byl omezen ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu. Žalovaný nikterak neporušil § 36 odst. 2 správního řádu a z jeho strany nedošlo ani k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť vyjádření namítajícího k rozkladu žalobce neobsahovalo a ani nemohlo obsahovat žádné nové skutečnosti a nebylo podkladem rozhodnutí.
33. Otázkou, zda jsou splněny podmínky pro konstatování nedostatku dobré víry, se žalovaný zabýval v celém textu napadených rozhodnutí, ve kterých mj. výslovně odkázal na žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 3/2008.
34. Žalovaný nadále trvá na tom, že za opodstatněnou nelze považovat námitku, ve které žalobce poukazuje na existenci jeho známkové řady tvořené všemi jím vlastněnými

ochrannými známkami. Jde o irelevantní argument, neboť, jak se prokázalo, přihlašovaná označení jsou ve střetu se staršími právy namítajícího, a jako taková nemohou být účinně uplatněna ve prospěch žalobce.

35. Žalovaný uznává výtku ohledně nesprávného uvedení data zápisu ochranné známky č. 311604, protože tato ochranná známka byla do rejstříku zapsána skutečně v roce 2010 a nikoliv v roce 2012. Tato nesprávnost však neměla žádný vliv na výrok napadených rozhodnutí. Slovní ochranná známka žalobce ve znění „PRIM“ č. 311604 byla v době podání napadených přihlášek zapsána pro rozsáhlejší seznam výrobků (tř. 9, 14 a 16), avšak dne 24.7.2013 byla napadena návrhem na zneplatnění a pravomocným rozhodnutím ze dne 9.11.2016 byla prohlášena za neplatnou pro veškeré výrobky třídy 14 a kromě „hasicích přístrojů“ také pro všechny výrobky třídy 9. S vydáním tohoto rozhodnutí se na žádost žalobce čekalo do vynesení rozhodnutí EUIPO ve věci návrhů na neplatnost a zrušení namítané ochranné známky EU č. 3531662.
36. Výrok o nedobré víře žalobce byl žalovaným vynesena na základě zohlednění všech skutkových okolností daného případu, v němž žalobcem zdůrazňované detaily nehrály žádnou roli. Vlastnictví jiných jeho ochranných známek, byť s prvkem „PRIM“, nemohlo zhojit jeho snahu přihlásit si cizí označení, tj. napadené označení tvořené prvkem „PRIM“ v konkrétní grafické podobě, o němž mu muselo být známo, že práva k němu náleží namítajícímu (viz rozhodnutí Úřadu ze dne 7.4.2014 ve věci prohlášení za neplatnou kombinované ochranné známky č. 165917, na to navazující rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014, na to navazující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.6.2018, kterým byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem proti rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014).
37. V námitkovém řízení je zkoumáno, zda konkrétní (a žádné jiné) označení zasahuje, popř. může zasahovat do práv namítajícího a zda je tak činěno právem neaprobovaným způsobem. Úřad je plně vázán předmětem řízení, kde na straně jedné leží přihlašované označení a na straně druhé existují přesně označená a vymezená práva namítajícího.
38. Rozsudek SDEU C-320/12 se meritorně nyní projednávané věci nijak netýká, neboť řeší režim upravený čl. 4 odst. 4 směrnice č. 89/104 (ochranná známka může vést k záměně s ochrannou známkou, která byla užívána ke dni podání přihlášky v zahraničí a která se tam dosud užívá, pokud přihlašovatel při podání přihlášky nejednal v dobré víře). Žalobcova odvolávka na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 11/2014 a č. j. 2 As 14/2014 je též lichá. Ze žalobcem uvedeného citátu je zřejmé, že soud projednával podobnost označení ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) a b) a pak požadoval konstatování újmy. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, ve znění aplikovaném na danou věc, však zapovídá zapsat známku na základě námitek podaných tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře. Dotčení v právech nikterak nelze zaměňovat s újmou, neboť toto dotčení se nikterak nemusí dotýkat materiálních zájmů namítajícího.
39. Žalobce dle názoru žalovaného v rámci svého odkazu na rozsudek Vrchního soudu v Praze č.j. 3 Cmo 55/2017 účelově užívá tvrzení, které s nyní projednávanou věcí nesouvisí. Úřad svým rozhodnutím o zápisu/nezápisu označení do rejstříku nijak neurčuje, kdo smí či

nesmí jaké označení užívat. Pouze konstatuje, že určité označení splňuje/nesplňuje požadavky, které zákon klade na konkrétní označení, aby mu mohla být poskytnuta zákonem předpokládaná ochrana. Jestliže zákon stanoví, že Úřad má přihlížet k oprávněným námitkám, nestanoví tím, že bude rozhodovat, zda užíváním určitého označení dochází k zásahu do soukromých práv třetích osob.

40. Pokud byla žalobcova ochranná známka č. 165917 (zn. sp. O-53821), jejímž předmětem bylo namítané grafické logo PRIM, prohlášena dne 17.10.2014 za neplatnou, a to s účinky *ex tunc*, nemohl z ní žalobce osvědčovat svou dobrou víru v době podání napadených přihlášek (22.10.2014). K polemice žalobce o tom, zda respektuje či nerespektuje rozhodnutí žalovaného úřadu (ve věci zneplatnění jeho ochranné známky č. 165917, pak žalovaný podotkl, že jakkoli Úřad opravdu nemůže svým rozhodnutím stanovit autora předmětného loga, rozhodnutí vychází z úvahy o předběžné otázce, podle níž není žalobce oprávněným nositelem autorských práv k předmětnému logu. Skutečnost, kterou žalobce nerespektuje, je tedy nález, že jemu práva k logu pro hodinářské výrobky nepřislují, přičemž se nadále pokouší na úkor namítajícího tento nález prolomit.
41. Žalobcovo tvrzení, že existence ochranných známek obsahujících prvek PRIM“ v jeho vlastnictví je dostatečným liberačním důvodem, je dle žalovaného zcela zavádějící, neboť liberačním důvodem nemohou být ochranné známky zapsané pro jiné výrobky či služby, než jsou nyní přihlašované.
42. Žalovaný trvá na tom, že mezi označením dle přihlášky ochranné známky zn. sp. O-517364 a namítaným grafickým logem i napadenými výrobky a náramkovými hodinkami existuje v podstatě shodnost.
43. Obrana žalobce, že naprosto legálně užívá označení/logo „PRIM“, je dle mínění žalovaného jednostranně zavádějící. Jak bylo uvedeno v napadených rozhodnutích, existují různá označení obsahující slovní prvek „PRIM“. Tato označení se od sebe liší, a ze známkoprávního pohledu tak představují různá označení. Žalobce je chráněn ve svém právu používat své ochranné známky, které jsou označovány jako „bochníky“, avšak pouze pro výrobky a služby, pro které jsou tyto „bochníky“ zapsány. Osoba zúčastněná na řízení je chráněna při užívání svých zpravidla slovních, ale rovněž grafických/obrazových označení, kde slovo „PRIM“ je napsáno podle autorského díla. Tak je tomu i v případě napadené přihlášky ochranné známky zn. sp. O-517365, která je totožná s ochrannou známkou č. 165917, která byla prohlášena za neplatnou pro výrobky, u nichž namítající prokázal, že známka koliduje s jeho právy. Podání totožné přihlášky pro totožné výrobky, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto, že zasahuje do práv, je žalovaným pokládáno za akt nedobré víry.
44. Žalobce práva k užívání namítaného grafického loga pro užívání s výrobky a službami ve třídě 9 a 14 neměl, neboť známka, z níž svá práva dovozoval, byla žalovaným zrušena s účinky *ex tunc*. Jeho nedobrá víra se projevuje tak, že opakovaně toto logo přihlašuje pro výrobky a služby v těchto třídách. Žalobcův výklad o užívání ochranné známky slovní, již je možné užívat i v podobě neměnicí její rozlišovací způsobilost, se ve smyslu § 13 ZOZ týká pouze ochranných známek a nikoli nezapsaných označení. V tomto směru je žalobcův výklad rozsahu práv plynoucích z nezapsaného označení příliš extenzivní.

45. Žalovaný dále poznamenal, že návrh na prohlášení namítané ochranné známky EU č. 3531662 za neplatnou odvolací senát EUIPO pravomocně zamítl dne 7.9.2018 (20180907 R1159-2017-4), tedy před vydáním prvostupňových rozhodnutí Úřadu v nyní projednávané věci.
46. Žalobcův názor, že je to spíše namítající, kdo byl v nedobré víře při podání přihlášky namítané ochranné známky EU č. 3531662, je podle žalovaného nutno odmítnout. Předmětem správního řízení, jež vyústilo ve vydání napadených rozhodnutí, nebylo zkoumání namítané ochranné známky EU, ale námitky proti žalobcovým přihláškám ochranných známek sp. zn. O-517364 a sp. zn. O-517365.
47. Žalovaný ve vyjádření k žalobám dále uvedl, že žalobce opětovně uplatňuje argumenty ohledně autorství loga, přestože toto autorství pro danou věc není relevantní. Žalobci se autorství nepodařilo prokázat u soudu, který je povolán danou věc řešit; správnímu orgánu autorství posuzovat nepřísluší. Pokud žalobce vytýká žalovanému, že nerozhodl o tvrzeném autorství loga na základě svědeckých výpovědí z jednání před soudem v Hradci Králové konaného dne 12.10.2018, tyto svědecké výpovědi nebyly žalobcem ve správním řízení uvedeny. I kdyby žalovanému předloženy byly, nemohl by z nich učinit jiný úsudek, než jaký učinil soud v civilním řízení.
48. Žalovaný shrnul, že napadená rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, byla správně, logicky a podrobně odůvodněna a byla vydána v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a ZOZ ve znění platném pro řízení ukončené před 1.1.2019.
49. Řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20.12.2018 č.j. O-517364/D18105968/2018/ÚPV bylo u Městského soudu v Praze nejprve vedeno pod sp. zn. 15 A 21/2019 a řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20.12.2018 č.j. O 517365/ D18105068/2018/ÚPV pod sp. zn. 15 A 25/2019.
50. Společnost ELTON hodinářská, a.s., uplatnila včas práva osoby zúčastněné na řízení v řízení vedeném pod sp. zn. 15 A 21/2019. V řízení vedeném pod sp. zn. 15 A 25/2019 tak učinila opožděně, po marném uplynutí propadné lhůty, kterou jí soud k tomuto úkonu stanovil. Soud proto v řízení ve věci sp. zn. 15 A 25/2019 usnesením ze dne 5.5.2021 č.j. 15 A 25/2019 – 91 rozhodl, že (v uvedeném řízení) není osobou zúčastněnou na řízení.
51. V podání ze dne 18.2.2021 žalobce upozornil na rozsudek ze dne 23.11.2020, č.j. 2 As 312/2018 – 242, kterým Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15.6.2018, č.j. 9 A 374/2014 - 314, jímž byla zamítnuta správní žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného o prohlášení ochranné známky „PRIM“ žalobce č. 165917 za neplatnou. Nejvyšší správní soud zmíněným rozsudkem zrušil zamítavý rozsudek Městského soudu v Praze a zrušil též rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014, č.j. O-53821/D30977/2014/ÚPV, jakož i rozhodnutí Úřadu ze dne 7.4.2014 č.j. O-53821/ 626/2006/ÚPV a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. S ohledem na tento zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu byla ochranná známka žalobce č. 165917 opětovně zapsána do rejstříku a byla vyznačena její platnost ve

prospěch žalobce. Žalobce podotkl, že tato ochranná známka byla již v roce 1985 zapsána pro hodiny, hodinky, časoměrné přístroje, budíky mechanické, budíky Quartz, hodiny Quartz, spínací hodiny Quartz, minutky, modelářské časovače, kontrolní pokladny ve třídách 9, 14.

52. Žalobce má za to, že zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2020 působí na předmětná nezákonná rozhodnutí žalovaného a soudu *ex tunc*. To znamená, že správní rozhodnutí žalovaného ve věci neplatnosti ochranné známky č. 165917, jakož i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.6.2018 č. j. 9 A 374/2014 – 314 byly tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu zrušeny od samého počátku. Z toho důvodu je pak na tato rozhodnutí nutno pohlížet tak, jako by nikdy ani nebyla vydána, a to *de iure* ani v době rozhodování žalovaného (míněno zřejmě rozhodování o námitkách proti přihláškám ochranných známek zn. sp. O-517364 a zn. sp. O-517365).
53. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k věci samé, které podala v řízení vedeném pod sp. zn. 15 A 21/2019, jehož předmětem je přezkum napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20.12.2018 č.j. O-517364/D18105968/2018/ÚPV, navrhla, aby soud žalobu proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodnou zamítl. Uvedla, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že napadená přihláška ochranné známky zn. sp. O-517364 byla podána v dobré víře. Skutečnost, že zákonem č. 286/2018 Sb., došlo s účinností od 1.1.2019 ke zrušení § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ, se dané věci nijak nedotýká, protože napadené rozhodnutí bylo vydáno před účinností této novely a podle § 75 s.ř.s. se při přezkoumání správního rozhodnutí vychází z právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
54. K procesním námitkám žalobce namířeným proti nedoručení vyjádření k rozkladu osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce v řízení vyjádřil své stanovisko v rozkladu. Ze žádného ustanovení správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu vyjádření k rozkladu opětovně zasílat žalobci a vyzývat ho k reakci, nebo mu k tomu poskytovat lhůtu. Kdyby byl správní orgán povinen takto postupovat, následně by nepochybně také musel další vyjádření žalobce zaslat namítajícímu, který by opět měl právo podat k tomu vlastní vyjádření atd., a správní řízení by pak prakticky nikdy nemuselo skončit. Podstatné je, zda ve vyjádření k rozkladu byly předkládány či alespoň navrhovány nové důkazy, se kterými by se žalobce jakožto účastník správního řízení měl právo seznámit. Nic takového však ve vyjádření k rozkladu obsaženo není. Naopak, z jeho obsahu je zřejmé, že se jednalo především o právní argumentaci. Žalovaný tak nebyl povinen zasílat předmětné vyjádření k rozkladu žalobci a vyzývat jej k předložení dalšího stanoviska, či mu za tímto účelem poskytovat lhůtu. K tomu osoba zúčastněná na řízení analogicky poukázala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.9.2020 č.j. 4 As 346/2018-26.
55. Rovněž tak nelze akceptovat tvrzení žalobce, že žalovaný byl povinen mu oznámit, že přistoupí k vydání rozhodnutí v předmětné věci. Nic takového správní řád správnímu orgánu neukládá a není ani žádného logického důvodu, pro který by musel správní orgán něco takového žalobci oznamovat. Jestliže žalobce podal rozklad, musel jistě počítat s tím, že o něm bude rozhodnuto.

56. Odkazy žalobce na jeho jiné starší ochranné známky PRIM jsou podle osoby zúčastněné na řízení ve většině případů zavádějící, neboť tyto známky nebyly zapsány pro náramkové hodinky, což je výrobek, který je hlavním předmětem sporů mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení. Napadenou přihláškou ochranné známky se žalobce pokoušel rozšířit si ochranu označení PRIM i pro náramkové hodinky. Ochranná známka č. 152529 nebyla nikdy zapsaná pro náramkové hodinky. Ochranná známka č. 153324 byla sice původně zapsaná pro náramkové hodinky, ale pro tyto výrobky byla zrušena na návrh osoby zúčastněné na řízení v roce 2008 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 21.6.2010. Žalobce se stal spolumajitelem a posléze majitelem této ochranné známky až v době, kdy již pro náramkové hodinky nebyla zapsaná. Ochranná známka č. 208817 byla sice také původně zapsaná pro náramkové hodinky, ale pro tyto výrobky byla zrušena ze stejných důvodů a ve stejné době, jako ochranná známka č. 153324. Ochranná známka č. 249929 nebyla nikdy zapsaná pro náramkové hodinky, dokonce ani pro žádné jiné výrobky ve třídě 14. Ochranná známka č. 311604 byla sice původně zapsaná i pro náramkové hodinky, avšak pro tyto a další výrobky ve třídě 14 byla pravomocně prohlášena za neplatnou rozhodnutím Úřadu ze dne 27.7.2015, které bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 9.11.2016, č.j. O-437539/D15076040/2015/UPV. Podle § 32 odst. 5 ZOZ pak platí, že na ochrannou známku, která byla prohlášena za neplatnou, se hledí, jako by nikdy nebyla zapsána. Tuto ochrannou známku tedy v rozsahu, v jakém byla prohlášena za neplatnou (zejm. pro výrobky třídy 14 a z nich především náramkové hodinky), nelze zohledňovat ve prospěch žalobce při posuzování jeho tvrzené dobré víry k datu podání napadené přihlášky (21.10.2014). Osoba zúčastněná na řízení dodala, že uvedené rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 9.11.2016 bylo ze strany žalobce napadeno správní žalobou, která byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2020, sp. zn. 8 A 9/2017. V tomto rozsudku soud mj. potvrdil i závěry žalovaného ohledně zaměnitelnosti evropské známky osoby zúčastněné na řízení č. 3531662 ve znění MANUFACTURE PRIM 1949 se žalobcovou slovní ochrannou známkou PRIM (viz zejm. odstavce 78 – 80 rozsudku), přičemž tyto závěry o zaměnitelnosti lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Napadená přihláška ochranné známky PRIM, jakož i další žalobcem souběžně podané přihlášky ochranných známek (žalobce ve stejné době podal přihlášky ochranných známek PRIM č. O-517322, O-517364, O-517365 a ochranné známky „PRIMKY“ č. O-535869) mimo jiné zasahovaly do práv osoby zúčastněné na řízení k její evropské ochranné známce, přičemž žalobce si této skutečnosti nepochybně byl vědom a přihlášku s tímto vědomím podal. Jednalo se tak o přímý úmysl na straně žalobce.
57. Odkaz žalobce na tehdy podanou přihlášku slovní ochranné známky č. spisu: 487135 je rovněž bezpředmětný, neboť tato ochranná známka byla přihlášena a posléze zapsána pouze pro výrobky třídy 18, 21, 24, 25 a 28, tedy nikoliv pro náramkové hodinky či jakékoliv jiné výrobky ze třídy 14.
58. Za nesprávný označila osoba zúčastněná na řízení i odkaz žalobce na to, že od roku 2001 do 20.10.2014 byl majitelem slovně-grafické ochranné známky PRIM č. 165917. I tato ochranná známka byla totiž prohlášena za neplatnou, a to právě dne 20.10.2014, tedy před podáním napadené přihlášky ochranné známky. Podání napadené přihlášky ochranné známky PRIM (jakož i dalších výše uvedených) bylo právě reakcí žalobce na to, že došlo k pravomocnému prohlášení ochranné známky PRIM č. 165917 zapsané pro náramkové

hodinky za neplatnou. Žalobce tedy obratem po prohlášení neplatnosti jeho ochranné známky PRIM č. 165917 podal přihlášku čtyř ochranných známek - tří známek kombinovaných v různých grafických variantách loga PRIM a jedné známky slovní ve znění „PRIMKY“. V případě přihlášky ochranné známky č. O-517365 dokonce přihlásil označení PRIM ve zcela totožném grafickém provedení, jako bylo provedení ochranné známky č. 165917 prohlášené pravomocně za neplatnou. Jednalo se o zjevný projev nerespektování pravomocného rozhodnutí žalovaného, kdy žalobce okamžitě po prohlášení neplatnosti ochranné známky si toto označení znovu přihlásil. Podáním těchto přihlášek se zjevně pokoušel obcházet pravomocné rozhodnutí předsedy Úřadu o prohlášení neplatnosti ochranné známky PRIM č. 165917. Zároveň při podání těchto přihlášek věděl, že mu reálně hrozí i prohlášení neplatnosti slovní ochranné známky PRIM č. 311604, ohledně které již bylo před Úřadem vedeno příslušné řízení (návrh podala osoba zúčastněná na řízení již v roce 2013). Samotné tyto skutečnosti dle názoru osoby zúčastněné na řízení svědčí o absenci dobré víry při podání přihlášky na straně žalobce, resp. svědčí přímo o nedobré víře žalobce, konkrétně o přímém úmyslu porušovat práva osoby zúčastněné na řízení.

59. K výše uvedenému osoba zúčastněná na řízení doplnila, že pokud žalobce argumentuje svými staršími ochrannými známkami PRIM zapsanými pro jiné výrobky ve třídě 14, zejména pro hodiny a budíky, z právního ani faktického hlediska nelze tyto výrobky spojovat ani zaměňovat s náramkovými hodinkami. Náramkové hodinky na straně jedné a hodiny a budíky na straně druhé tvoří zcela samostatné kategorie výrobků, které nejsou z hlediska spotřebitelů zaměnitelné. Jde o výrobky sloužící sice ve všech případech k měření času, ale mající zcela jiný účel. Náramkové hodinky slouží především jako módní doplněk a šperk, zatímco hodiny a budíky slouží k měření času, v nejlepším případě jako bytový či designový doplněk. Tyto výrobky (hodiny, budíky) nelze používat stejným způsobem jako náramkové hodinky. K těmto závěrům dospěl již předseda Úřadu v rozhodnutích ze dne 21.6.2010, kterými byly pro náramkové hodinky zrušeny ochranné známky PRIM č. 153324 a č. 208817.
60. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné z toho důvodu, že by se nedostatečně zabýval existencí tvrzených starších známek žalobce. Není ani pravdou, že by žalovaný postupoval v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu či svou vlastní rozhodovací praxí, nebo dokonce s judikaturou SDEU. Žalobcem odkazovaný rozsudek SDEU ze dne 27.6.2013 ve věci C-320/12 nevyvrací správnost závěrů přijatých v rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný neodmítl přihlášku ochranné známky žalobce pouze z toho důvodu, že přihlašovatel věděl o tom, že třetí osoba dlouhodobě užívá shodné nebo podobné označení. Za bezpředmětné lze označit i usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.5.2017 č.j. 3 Cmo 55/2017-96, jímž bylo rozhodováno pouze o návrhu na nařízení předběžného opatření a byla hodnocena pouze otázka potřeby zatímní úpravy poměrů mezi účastníky. V tomto kontextu Vrchní soud v Praze konstatoval, že prohlášení neplatnosti ochranných známek žalobce samo o sobě nezakládá důvod pro nařízení předběžného opatření, v žádném případě však nekonstatoval existenci nějakých práv žalobce k označení PRIM, ani existenci takových práv meritorně nezkoval.

61. Pokud žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zohlednil i závěry, které byly přijaty v dřívějším rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 ve věci prohlášení neplatnosti ochranné známky PRIM č. 165917, které se týkalo obdobných skutkových a právních otázek mezi týmiž účastníky, nelze tomuto postupu žalovaného nic vytýkat. Jednalo se o pravomocné závěry založené na skutkových zjištěních a důkazech, které byly jak samotnému správnímu orgánu, tak i účastníkům řízení dobře známy. Žalobce má pravdu v tom, že skutková zjištění v různých správních řízeních se mohou lišit, neboť správní orgán může rozhodovat na základě jiné množiny důkazů, nebo se může lišit okruh účastníků apod. V řešeném případě však nenastalo a nebylo zjištěno nic, co by správnímu orgánu dávalo důvod k vyslovování jiných závěrů či k přehodnocování závěrů přijatých dříve v rozhodnutí ze dne 17.10.2014.
62. Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že její namítaná ochranná známka EU č. 003531662 ve znění MANUFACTURE PRIM 1949 obsahuje dominantní prvek PRIM, a z tohoto důvodu lze dospět k závěru o zaměnitelnosti samotného loga PRIM ve slovní podobě či v různých grafických úpravách s touto známkou. Na druhou stranu pokud jde o kombinované ochranné známky žalobce PRIM č. 152529, 153324 a další, zde je rozhodující především to, že tyto nejsou a ani v době podání napadené přihlášky nebyly zapsány pro náramkové hodinky. Tyto ochranné známky tedy nemohly založit právo žalobce k užívání označení PRIM pro náramkové hodinky. Namítaná ochranná známka EU je ale zapsána právě pro náramkové hodinky. Žalovaný neměl povinnost zohledňovat starší ochranné známky žalobce, které nebyly zapsány pro náramkové hodinky. Vedle toho nebyl povinen zohledňovat ani slovní ochrannou známku PRIM č. 311604, která sice byla ke dni podání přihlášky skutečně zapsaná pro náramkové hodinky, avšak později byla prohlášena za neplatnou s účinky *ex tunc* (přičemž v den podání přihlášky již žalobce věděl o tom, že je vedeno řízení o prohlášení její neplatnosti). Za správný osoba zúčastněná na řízení považuje i závěr žalovaného, že v případě ochranných známek č. 152529, č. 153324, č. 208817 a č. 249929 mohl žalobce získat práva k samotnému prvku PRIM pouze v těch konkrétních podobách, které vyplývají ze zápisu těchto ochranných známek u Úřadu, přičemž se jedná o graficky jiné podoby oproti přihlašované známce.
63. Závěry žalovaného o tom, že se žalobce různými způsoby snaží znesnadnit činnost namítajícího (osoby zúčastněné na řízení) a že by veřejnost spojovala žalobce s namítajícím, čímž by získával neoprávněnou výhodu, jsou dle osoby zúčastněné na řízení zcela správné. Vývoj situace na trhu náramkových hodinek v České republice dal v tomto ohledu žalovanému jednoznačně za pravdu, neboť žalobce svou prezentací log PRIM a doprovodnými texty způsobuje omyly a zmatení na straně spotřebitelské veřejnosti.
64. Žalobcovo tvrzení, že pro konstatování nedobré víry přihlašovatele je nutné splnění další podmínky, a to prokázání, že podáním přihlášky došlo k poškození namítajícího či že byla namítajícímu způsobena újma, neodpovídá skutečnosti. ZOZ v § 7 odst. 1 písm. k) nevyžaduje, respektive nevyžadoval prokázání vzniku škody nebo újmy. To, že namítající byl přihláškou dotčen ve svých právech, bylo podrobně vysvětleno v žalobou napadeném rozhodnutí. Skutečnosti neodpovídá ani tvrzení žalobce, že v době podání napadené přihlášky existovalo pouze jediné rozhodnutí žalovaného ohledně loga PRIM, a to ve věci prohlášení neplatnosti ochranné známky č. 165917. Ohledně loga PRIM v předmětné grafické podobě totiž již bylo známo předchozí rozhodnutí ze dne 2.9.2013 č.j. O-

154773/57385/2003/UPV, ve kterém se předseda Úřadu pravomocně vyjádřil k většině těch skutkových a právních otázek, které byly posléze řešeny též v rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 o neplatnosti ochranné známky č. 165917. Již v tomto rozhodnutí předseda Úřadu dospěl k závěru, že práva k označení PRIM v této grafické podobě svědčí osobě zúčastněné na řízení jakožto právnímu nástupci původních výrobců náramkových hodinek PRIM se sídlem v Novém Městě nad Metují, dále že toto logo PRIM je autorským dílem, jehož autorem je bývalý zaměstnanec národního podniku ELTON pan J. Ž. atd. Rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 tedy nebylo pro žalobce překvapivé a neobsahovalo zásadně nové argumenty. Žalobce byl ostatně na jeho vydání zřejmě připraven, když obratem podal přihlášky dalších ochranných známek PRIM. Žalovaný tedy zcela důvodně vytýkal žalobci, že nerespektuje pravomocná rozhodnutí žalovaného týkající se grafického loga PRIM.

65. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že práva k označení PRIM získal zcela legálně a že toto označení užívá v souladu se zákonem, přičemž neexistuje žádné pravomocné soudní rozhodnutí, které by mu zakazovalo užívat označení PRIM, opět směšuje různé výrobky, pro které jsou loga PRIM zapsána jako ochranné známky. Žalobce skutečně mohl získat legálně práva k označení PRIM, to se však týká především historického obloučkového provedení zapsaného jako ochranná známka pro hodiny a budíky a nikoli pro náramkové hodinky. Pokud jde o náramkové hodinky, získal žalobce pouze ochrannou známku PRIM č. 165917, která však následně byla prohlášena za neplatnou. Žalobce byl navíc již při uzavření smlouvy o převodu této ochranné známky (tehdejším převodcem byla společnost EUTECH a.s.) informován o tom, že o toto označení probíhá soudní spor s osobou zúčastněnou na řízení, a musel si tedy uvědomovat, že užívání tohoto označení (ochranné známky č. 165917) nemusí být v souladu se zákonem.
66. Co se týče žalobcova tvrzení o (autorské) činnosti pana R. na logu PRIM, osoba zúčastněná na řízení upozornila na to, že existuje již několik soudních rozhodnutí (některá pravomocná), ze kterých vyplývá, že toto žalobcovo tvrzení nebylo ničím prokázáno.
67. Je pravdou, že žalobce získal ochrannou známku PRIM č. 165917 od společnosti EUTECH a.s., v roce 2001 na základě smlouvy o převodu ochranných známek ze dne 27.8.2001 a že následně od konce roku 2001 nebo počátku roku 2002 začal tuto ochrannou známku používat na hodinkách. Rozhodně však není pravdou, že se osoba zúčastněná na řízení celé roky neobrátila na soud. Právě naopak, osoba zúčastněná na řízení se obrátila na soud ihned, jakmile zjistila, že žalobce začal používat označení PRIM na náramkových hodinkách. V březnu roku 2002 podala žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji projednal a rozsudkem ze dne 4.7.2007 č.j. 5 Cm 105/2005-99 ji zamítl. V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Ostravě konstatoval, že oba účastníci řízení, tj. jak žalobce, tak žalovaný, mají každý své vlastní právo k totožnému logu PRIM a jeho používání na náramkových hodinkách (osoba zúčastněná na řízení jako právní nástupce národního podniku ELTON se sídlem v Novém Městě nad Metují a žalobce jako nabyvatel ochranné známky PRIM č. 165917). Tento rozsudek byl následně potvrzen i rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 18.12.2008 č.j. 4 Cmo 152/2008-133. Následně byly zahájeny i další soudní spory ohledně užívání označení PRIM na náramkových hodinkách, rovněž bylo zahájeno větší množství správních řízení před ÚPV, které však stále nebyly definitivně vyřešeny.

68. Nelze souhlasit s pochybnostmi, které žalobce vyslovuje v souvislosti s právem osoby zúčastněné na řízení užívat označení PRIM dle podnikové normy PN01. Jedná se o podnikovou normu národního podniku ELTON ze dne 23.9.1969, která definuje logo PRIM v klasické grafické podobě, ve které se následně stalo proslulým na náramkových hodinkách z Nového Města nad Metují. Až podstatně později byla totožná grafická úprava loga PRIM zapsána jako ochranná známka č. 165917. Osoba zúčastněná na řízení jakožto právní nástupce národního podniku ELTON má nezpochybnitelné právo toto označení užívat bez ohledu na to, zda a ve prospěch koho bylo později zapsáno jako ochranná známka (tzv. právo předchozího uživatele). Právo osoby zúčastněné na řízení užívat toto označení bylo potvrzeno větším množstvím soudních i správních rozhodnutí, například již zmíněnými rozsudky Krajského soudu v Ostravě a Vrchního soudu v Olomouci. Užívání tohoto loga PRIM přitom bylo neodvozené - toto logo si národní podnik ELTON vytvořil a vtělil do normy PN01 samostatně. Učinil tak právě z toho důvodu, aby odlišil své výrobky od výrobků tehdejšího národního podniku Chronotechna.
69. Žalobcem uváděná dohoda o narovnání z roku 1996 byla soudy opakovaně shledána jako neplatná, a to z toho důvodu, že jejím účastníkem byl neexistující právní subjekt (konstatování o její neplatnosti je obsaženo mimo jiné ve výše zmíněném rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4.7.2007 č.j. 5 Cm 105/2005-99). K tomu je ale nutné také uvést, že podstatou dohody o narovnání bylo mimo jiné ujednání o tom, že právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení bude mít právo používat logo PRIM v podobně ochranné známky č. 165917 po dobu 99 let za částku 99 Kč, tedy za symbolickou odměnu 1 Kč za rok. Toto ujednání svědčí o tom, že si strany dohody o narovnání byly vědomy skutečnosti, že podniku Chronotechna sice mohla formálně náležet práva k předmětné ochranné známce č. 165917, oprávněným uživatelem však byl národní, respektive státní podnik ELTON v Novém Městě nad Metují, který známku prosadil na trhu a proslavil. Po celou dobu existence ochranné známky č. 165917 známku skutečně fakticky užíval výlučně podnik ELTON, nikdy nebyla užívána národním podnikem Chronotechna či jinými osobami.
70. Žalobce nepravdivě uvádí, že osoba zúčastněná na řízení jednala při podání přihlášky namítané ochranné známky EU ve zlé víře. Tato otázka byla předmětem rozhodovací činnosti OHIM (nyní EUIPO) a následně též Tribunálu EU, přičemž všechny tyto orgány shodně konstatovaly, že osoba zúčastněná na řízení jednala v dobré víře a že návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky z tohoto důvodu je neopodstatněný. Žalobci jsou tato rozhodnutí OHIM a Tribunálu EU velmi dobře známa, neboť byl jejich adresátem.
71. Je pravdou, že návrhu žalobce na zrušení namítané ochranné známky EU bylo částečně vyhověno a tato známka byla pro některé výrobky zrušena, nicméně zůstala zapsána pro nejvýznamnější výrobky, tedy pro náramkové hodiny a hodinky pro děti (watchmaking, watches for children). Rozhodnutí EUIPO o částečném zrušení známky bylo potvrzeno čtvrtým odvolacím senátem EUIPO. Proti tomu žalobce podal žalobu k Tribunálu EU, který žalobu rozsudkem ze dne 13.6.2019, T-75/18 zamítl. Pokud jde o návrh na prohlášení neplatnosti namítané ochranné známky EU, ten byl podán ze strany manželů J., údajných dědiců autorských práv po panu R.. Důvodem návrhu na prohlášení neplatnosti bylo tvrzení manželů J., že autorem loga PRIM, které je obsaženo v namítané ochranné

známce EU, byl pan R.. EUIPO návrh na prohlášení neplatnosti zamítl, odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo následně zamítnuto čtvrtým odvolacím senátem EUIPO. Žaloba, kterou proti tomu podali manželé J. žalobu k Tribunálu EU, která byla zamítnuta rozsudkem ze dne 20.1.2021, T-656/18. Důvodem zamítnutí návrhu na prohlášení neplatnosti byla ve všech případech skutečnost, že navrhovatelé neprokázali autorství pana R. k logu PRIM. Návrh žalobce na prohlášení neplatnosti namítané ochranné známky EU z důvodu údajné nedobré víry při podání přihlášky byl zamítnut rozhodnutím OHIM ze dne 30.3.2010 a odvolání, které proti tomuto rozhodnutí žalobce podal, bylo zamítnuto rozhodnutím čtvrtého odvolacího senátu OHIM ze dne 5.3.2012 č. R826/2010-4. Proti tomuto rozhodnutí odvolacího senátu podal žalobce žalobu k Tribunálu EU, která byla částečně odmítnuta a částečně zamítnuta usnesením třetího senátu Tribunálu EU ze dne 2.10.2014 č. T-215/12. Namítaná ochranná známka EU osoby zúčastněné na řízení tedy byla platně zapsaná v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a je platně zapsaná dodnes, a žalovaný tudíž nepochybil, pokud k její existenci přihlížel.

72. Neopodstatněný je též argument, že žalobce má právo užívat označení PRIM jakožto autorské dílo vytvořené J. R.. Jak bylo uvedeno výše, evropské orgány, které tuto otázku řešily, odmítly tvrzení, že by autorem loga PRIM byl J. R.. Shodné závěry přijaly i soudy v České republice - tvrzení žalobce o tom, že autorem loga PRIM byl výtvarník R., bylo odmítnuto například Krajským soudem v Hradci Králové (rozsudek ze dne 17.1.2019, č.j. 16 C 14/2016-679) nebo Městským soudem v Praze (rozsudek ze dne 20.1.2021, č.j. 8 A 125/2017-220). Prohlášení neplatnosti ochranné známky PRIM č. 165917 tedy mělo dle přesvědčení osoby zúčastněné na řízení vliv na práva žalobce užívat označení PRIM, a to ve vztahu k tomuto konkrétnímu grafickému provedení loga PRIM (v podobě ochranné známky č. 165917).
73. Osobě zúčastněné na řízení není zřejmé, proč vůbec žalobce hovoří o řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 32 Cm 83/2009. Toto řízení a jeho výsledek nemá na právní posouzení této věci žádný vliv. Pro úplnost uvádí, že osoba zúčastněná na řízení nepředkládala v uvedeném soudním řízení žádná nepravdivá tvrzení. Dodnes nebylo prokázáno, že by mezi národním podnikem ELTON a panem R. existovalo nějaké spojení a že by se pan R. jakkoliv na vzniku loga PRIM pro národní podnik ELTON podílel. Nepravdivá tvrzení ohledně autorství loga PRIM předkládá spíše samotný žalobce, když tvrdí, že jeho autorem byl pan R.. Pan J. Ž. v rámci svého výsledku v řízení před Krajským soudem v Hradci Králové při jednání dne 12.10.2018 sice skutečně zmínil paní D. N., avšak výslovně uvedl, že autorem loga PRIM byl on sám (pan J. Ž.) a paní N. dostala pouze za úkol logo zvětšit do potřebné velikosti a vytvořit takzvanou reprodukční fotografii, kterou národní podnik ELTON používal při výrobě. Tvrzení žalobce o tom, že pan R. byl v nějakém spojení s národním podnikem ELTON, či dokonce že byl přímo autorem loga PRIM pro národní podnik ELTON, byla výpovědí pana Ž. jednoznačně vyvrácena. Z téhož důvodu není také možné uvažovat o tom, že by byl žalobce oprávněn toto logo používat na základě výhradní licenční smlouvy uzavřené s dědici autorských práv. Jelikož pan R. autorem loga nebyl, nemohli jeho dědicové žádná autorská práva zdědit, a tudíž ani umožnit žalobci užívání autorského díla licenční smlouvou. Taková licenční smlouva musí být považována za neplatnou.

74. Pokud tedy jde konkrétně o náramkové hodinky, žalobci žádná práva k užívání označení PRIM v době podání napadené přihlášky ani v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nesvědčila. Tato práva naopak svědčila osobě zúčastněné na řízení jakožto právnímu nástupci původních výrobců náramkových hodinek PRIM se sídlem v Novém Městě nad Metují. Rozhodnutí žalovaného tedy nelze považovat za nezákonné.
75. Co se týče rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17.1.2019 č.j.: 16 C 14/2016-679, z něj především vyplývá, že nebylo prokázáno autorství pana R., ani jakýkoliv jeho podíl na tvorbě loga PRIM a ELTON. Pokud Krajský soud v Hradci Králové uvedl, že důkazy neprokazují, zda autorem předmětných log byl pan J. Ž., je nezbytné k tomu upozornit, že toto ani nebylo předmětem soudního řízení. Jeho předmětem bylo výlučně skutkové tvrzení žalobců, že autorem log byl pan R.. Z důkazů provedených před soudem (výpověď svědka J. Ž., prototypový výkres a podniková norma č. PN01, obojí datováno v roce 1969) plyne, že ke vzniku loga PRIM došlo až v roce 1969. O dataci vzniku loga k roku 1968 mohl svědčit snad jen zápis z porady ze dne 18.12.1968, který byl v řízení předložen jako důkaz o autorství pana R.. Tento důkaz však byl soudem odmítnut z důvodu zásadních pochybností o jeho pravosti (znaleckým posudkem bylo prokázáno, že zápis byl sepsán na psacím stroji vyrobeném v letech 1972 – 1973).
76. Ke sdělení žalobce ze dne 18.2.2021, v němž poukázal na vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2020 č.j. 2 As 312/2018-242, osoba zúčastněná na řízení poznamenala, že není pravdou, že zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil rozhodnutí žalovaného *ex tunc*, tedy od samého počátku, a že je nutné na tato rozhodnutí pohlížet tak, jako by nikdy nebyla vydána. Nic takového není v rozsudku uvedeno, ani to nevyplývá z žádného právního předpisu. Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře zabýval otázkou, jaké účinky má zrušení správního rozhodnutí soudem, přičemž dospěl k závěru právě opačnému, než který prezentuje žalobce. Konkrétně v rozsudku ze dne 7.9.2017 č.j. 3 Azs 91/2016-46 bylo k této otázce uvedeno, že právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy. Má se tedy za to, že správní akt je zákonný a správný až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej. Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. Pokud tedy v době rozhodování vycházely správní orgány z existence pravomocných správních rozhodnutí a z presumpce jejich zákonnosti, nelze jim ničeho vytknout. Případné zrušení individuálního správního aktu soudem má účinky toliko *ex nunc*, které působí výlučně do budoucna. Jedinou výjimku představuje skupina nicotných aktů, u nichž se má za to, že nebyly nikdy vydány a tudíž nemohly působit právní následky ani v minulosti. Pouze prohlášení nicotnosti správního aktu tedy působí *ex tunc*. V tomtéž rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumávána soudy dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Proto ani následné zrušení pravomocného rozhodnutí, jež bylo podkladem pro přezkoumávané rozhodnutí, nemá pro jeho soudní přezkum žádnou konsekvenci – toliko z tohoto důvodu nelze přezkoumávané rozhodnutí zrušit (odst. 25 odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu). S odkazem na tyto právní závěry osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby soud k podání žalobce ze dne 18.2.2021 a zejména pak k tam uváděnému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2020 nepřihlížel, neboť žalobou napadené rozhodnutí má být přezkoumáváno

podle stavu ke dni jeho vydání; v opačném případě by došlo k porušení ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.

77. V doplňujícím vyjádření ze dne 3.1.2022 žalobce opětovně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2020 č.j. 2 As 312/2018-242, který označil za „zcela esenciální“ pro nyní projednávanou věc. Doplnil, že v návaznosti na tento rozsudek vydal žalovaný ve věci ochranné známky žalobce č. 165917 rozhodnutí ze dne 24.5.2021, kterým návrh osoby zúčastněné na řízení na prohlášení ochranné známky č. 165917 za neplatnou dle § 32b odst. 1 písm. c) ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ zamítl. S ohledem na podání rozkladu ze strany osoby zúčastněné na řízení není toto rozhodnutí prozatím pravomocné.
78. Žalobce dále uvedl, že v roce 2006 podal k Okresnímu soudu Bratislava I žalobu proti společnosti ELTON hodinářská a.s., na zdržení se užívání evropské ochranné známky obrazové č. 3531662 na území Slovenské republiky. Nyní již pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Bratislavě ze dne 28.10.2021 č.j. 4CoPv/2/2020-1778 byl změněn rozsudek Okresního soudu Bratislava I č.j. 31CbPv/2/2006 - 1234 ze dne 17.9.2019 tak, že společnost ELTON hodinářská a.s., je povinna zdržet se na území Slovenské republiky užívání evropské ochranné známky ve znění „MANUFACTURE PRIM 1949“, č. 3531662 ve spojení s výrobky třídy 14. V řízení před slovenskými soudy bylo zásadní otázkou posouzení dobré víry přihlašovatele ochranné známky č. 165917 (podniku Chronotechna) při podání přihlášky ke dni 11.9.1984. Krajský soud v Bratislavě dospěl k závěru, že *„přihlasovateľ ochrannej známky „PRIM“ č. 165917 podal prihlášku v dobrej viere. Žalobca dostatočne osvedčil svoje právo k národnej ochrannej známke, nakoľko v konaní bolo preukázané, že jeho prihláška z roku 1985 bola podaná v dobrej viere a vzhľadom k uvedenému má predmetná prihláška právo prednosti.“* Krajský soud v Bratislavě v rozsudku v bodě 54 uvedl, že dle jeho názoru v řízení nebylo prokázáno autorství pana Ž. k logu „PRIM“. Důkazní břemeno leželo na společnosti ELTON hodinářská a.s., která však dle názoru bratislavského krajského soudu toto tvrzení dostatečně neprokázala.
79. Jako důkaz nesprávného posuzování a hodnocení i ostatních důkazů žalovaným může dle žalobce sloužit i rozhodnutí žalovaného ve věci přihlášky ochranné známky č. spisu O-506093. Předmětem tohoto řízení bylo sice jiné grafické provedení slova „PRIM“ než v této věci, avšak přihláška ochranné známky č. spisu O-506093 byla podána dříve než napadená přihláška, která je předmětem řízení v této věci (konkrétně dne 17.7.2013). Rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2020, č. spisu O-506093 bylo posléze potvrzeno jako správné a přihláška této ochranné známky byla zapsána do rejstříku ochranných známek. Toto rozhodnutí žalobce soudu dokládá „již jen na dokreslení celé situace.“
80. Žalobce dále uvedl, že osoba zúčastněná na řízení na trhu postupuje zjevně nekalosoutěžně; a to nejen ve vztahu k žalobci, ale obecně i ke spotřebitelům, a žalobce byl povinen se bránit návrhem na nařízení předběžného opatření u soudu. Krajský soud v Hradci Králové dne 27.12.2018 vydal usnesení č.j. 2 Nc 104/2018 - 11, kterým nařídil předběžné opatření, jímž společnosti ELTON hodinářská a.s., uložil zdržet se zveřejňování a rozšiřování tvrzení, že hodinky prodávané žalobcem pod označením „PRIM“ jsou falešné a nepravé. Toto rozhodnutí potvrdil i Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 24.4.2019 č.j. 3 Cmo 37/2019 – 285. Aktuálně Krajský soud v Hradci Králové dne 2.12.2021 vydal usnesení č.j. 34 Cm 219/2021- 81, kterým nařídil společnosti ELTON hodinářská a.s., předběžné

opatření, dle kterého je povinna zdržet se tvrzení, že hodinky společnosti ELTON hodinářská a.s., jsou jediné české hodinky PRIM a dále je povinna zdržet se tvrzení, že jako jediná vyrábí náramkové hodinky PRIM v České republice. Ve zmíněném usnesení krajský soud mj. uvedl, že jednání společnosti ELTON hodinářská a.s., je i dle názoru soudu rovněž v rozporu s dobrými mravy soutěže a tato druhá podmínka generální klauzule nekalé soutěže byla jednáním odpůrce naplněna.

81. Při ústním jednání před soudem konaném dne 20.1.2022 soud usnesením vydaným podle § 39 odst. 1 s.ř.s. spojil obě žaloby proti napadeným rozhodnutím ke společnému projednání s tím, že společné řízení o obou těchto žalobách bude nadále vedeno pod sp. zn. 15 A 21/2019.
82. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce při ústním jednání před soudem odkázal na žaloby a svá následná podání a zopakoval hlavní teze žalobní argumentace. Zdůraznil, že předseda Úřadu rozhodl o rozkladech proti prvostupňovým rozhodnutím bleskově, neboť se blížilo nabytí účinnosti novely ZOZ, která námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. k) zrušila. Je pravdou, že ke dni podání napadených přihlášek byla ochranná známka žalobce č. 165917 prohlášena za neplatnou, nicméně žalobce byl v té době stále vlastníkem slovní ochranné známky PRIM č. 311604 zapsané i pro náramkové hodinky, a mohl si tak přihlásit i jiné ochranné známky PRIM v jakémkoliv provedení. Nadto žalobci svědčila i práva k dalším ochranným známkám PRIM. Pokud byly tyto známky zapsány do rejstříku pro hodiny, spadají pod to i hodinky. Namítaná ochranná známka EU nebyla pro hodinky zapsána. Žalobce považuje za podstatné, že rozhodnutí žalovaného o prohlášení ochranné známky žalobce č. 165917 za neplatnou bylo následně rozsudkem Nejvyššího správního soudu zrušeno s účinky *ex tunc*, čili na toto rozhodnutí je nutno hledět, jako by nikdy neexistovalo. Zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu a na něj navazující rozhodnutí Úřadu ve věci ochranné známky č. 165917 je dle mínění žalobce klíčovým důkazem, který by měl být soudem proveden i s ohledem na princip plné jurisdikce, k němuž se Nejvyšší správní soud přihlásil v rozsudku ze dne 28.3.2007 č.j. 1 As 32/2006-99. Žalobce dále při jednání uvedl, že je to právě on a jeho předchůdci, komu svědčí práva k označení PRIM. V roce 2000, kdy žalobce tato práva nabyt, byla osoba zúčastněná na řízení v insolvenci. Poté, co žalobce začal značku PRIM opětovně uvádět na trh, začala být jeho práva k označení PRIM ze strany osoby zúčastněné na řízení napadána.
83. Žalovaný při ústním jednání před soudem odkázal na závěry obsažené v odůvodnění napadených rozhodnutí a dále na vyjádření k žalobám. Popřel, že by žalobcem zmiňovaný zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil rozhodnutí žalovaného o prohlášení ochranné známky žalobce č. 165917 za neplatnou s účinky *ex tunc*, a zdůraznil, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. je pro soudní přezkum rozhodný skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ke skutkovým novotám, které nastaly až po vydání napadených rozhodnutí, tudíž nelze při jejich přezkumu přihlížet. Ochranná známka žalobce č. 165917 byla pravomocně prohlášena za neplatnou před rozhodným datem, tj. před podáním napadených přihlášek. Pokud jde o rozhodnutí žalovaného, jímž byla za neplatnou prohlášena slovní ochranná známka žalobce PRIM č. 311604, toto bylo následně potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23.10.2020 č.j. 8 A 9/2017 – 193. V dalším žalovaný argumentoval shodně jako ve vyjádřeních k žalobám.

84. Osoba zúčastněná na řízení se při ústním jednání před soudem ztotožnila se stanoviskem žalovaného a odkázala na své písemné vyjádření k věci. I ona je toho názoru, že zrušovací rozsudek Nejvyššího právního soudu nepůsobí zpětně. Naopak je třeba zohlednit skutečnost, že slovní ochranná známka žalobce PRIM č. 311604 byla žalovaným pravomocně prohlášena za neplatnou s účinky *ex tunc* ke dni vydání napadených rozhodnutí. Dle judikatury SDEU (např. rozsudek ze dne 11.6.2009 ve věci C-529/07 Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli) existují i další kritéria, která jsou významná pro posouzení dobré víry přihlašovatele, jako je například úmysl přihlašovatele bránit konkurenci v užívání označení, a přihlížet je třeba také k povaze označení. V daném případě plyne nedobrá víra žalobce z toho, že přihlašované označení je velmi podobné namítanému grafickému logu. Dalším takovým kritériem je stupeň proslulosti označení. Namítané grafické logo bylo pro označování hodinek užíváno přes 50 let a stalo se proslulým pro tento typ výrobků. Pokud si tedy žalobce přihlásí shodné či velmi podobné označení, dokládá to jeho nedobrou víru. Osoba zúčastněná na řízení označila za nepravdivé tvrzení žalobce, že byla v insolventi. Pravdou podle ní není ani to, že žalobce značku PRIM uvedl na trh, nebo že se podílel na její obnově.
85. Soud při ústním jednání zamítl veškeré důkazní návrhy žalobce a osoby zúčastněné na řízení, neboť dospěl k závěru, že o žalobách lze rozhodnout na základě důkazů provedených v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným. Protože pro posouzení dobré víry žalobce byl rozhodný skutkový stav, který tu byl při podání napadených přihlášek (k tomu viz níže), byly zároveň irelevantní veškeré důkazní návrhy týkající se skutečností, které k rozhodnému okamžiku neexistovaly, resp. které nastaly až poté.
86. Při rozhodování o žalobách soud vyšel zejména z této právní úpravy:
87. Podle § 36 odst. 2 správního řádu účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak.
88. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
89. Podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námítky") tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.
90. Podle § 25 odst. 1 ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 osoby uvedené v § 7 mohou podat námítky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomtéž ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.

91. Podle § 25 odst. 2 ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 námitky musejí být podány písemně a musejí být odůvodněny a doloženy důkazy. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřihlíží. Spolu s námitkami je namítající povinen zaplatit správní poplatek podle zvláštního právního předpisu; není-li správní poplatek zaplacen, považují se námitky za nepodané.
92. Podle § 32 odst. 4 ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 na ochrannou známku, která byla prohlášena za neplatnou, se hledí, jako by nikdy nebyla zapsána.
93. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
94. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
95. Skutečnost, že napadená rozhodnutí byla předsedou Úřadu vydána před nabytím účinnosti zákona č. 286/2018 Sb., jímž byl § 7 ZOZ s účinností od 1.1.2019 změněn tak, že z něj byl mj. vypuštěn námitkový důvod podle dosavadního ustanovení § 7 odst. 1 písm. k), nezakládá nezákonnost těchto rozhodnutí. V důsledku této skutečnosti nemohl správní orgán I. stupně a stejně tak ani předseda Úřadu při rozhodování ve věci samé aplikovat zákon č. 286/2018 Sb., včetně jeho přechodného ustanovení (čl. II. bod 4), které pro případ, že by důvodem pro zamítnutí přihlášky byly námitky uvedené v § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018, ukládá Úřadu povinnost k těmto námitkám nepřihlédnout a řízení o nich zastavit. Pro posouzení věci žalovaným byla rozhodná právní úprava účinná v době jeho rozhodování, tedy ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018.
96. Správní orgán je podle § 6 odst. 1 správního řádu povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. To platí i pro předsedu Úřadu jakožto orgán rozhodující o rozkladu, jemuž by bylo možné důvodně vytýkat případné jím zaviněné průtahy v řízení, nikoliv však to, že o věci samé rozhodl rychle.
97. Nedoručení vyjádření namítajícího k rozkladu žalobci není vadou řízení, jež by mohla mít za následek nezákonnost napadených rozhodnutí. V tomto směru se soud plně ztotožňuje s názorem žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, že žalobce své stanovisko k věci dostatečně vyjádřil již v rozkladu. Vyjádření namítajícího k rozkladu nebylo podkladem rozhodnutí a jeho součástí nebyly ani nové důkazní návrhy. Obsahem tohoto podání bylo „pouze“ vyjádření právního stanoviska namítajícího k důvodnosti rozkladu. Zákon neukládá správnímu orgánu povinnost doručit v řízení o rozkladu takové podání ostatním účastníkům řízení. Je sice možné, že by se k němu žalobce, jak sám uvádí, rád vyjádřil, nicméně v takovém případě by pak byl správní orgán v zájmu zachování rovného přístupu k oběma účastníkům povinen vyjádření žalobce opět doručit namítajícímu, a pokud by i on zareagoval dalším vyjádřením, situace by se mohla opakovat donekonečna. Správní orgán by pak v podstatě nemohl meritorně rozhodnout, protože by účastníkům řízení neustále musel doručovat podání „protistrany“, a to až do doby, než by některý z nich na další „vyjádření k vyjádření“ rezignoval. Soud k tomu dodává, že vyjádření namítajícího k rozkladu nemohlo v souladu s § 25 odst. 2 ZOZ obsahovat žádné další doplnění námitek či důkazů předložených na jejich podporu. Námitka, že nedoručením vyjádření

namítajícího k rozkladu žalobce žalovaný porušil § 36 odst. 2 správního řádu, je vzhledem k výše uvedenému lichá.

98. Orgán rozhodující o rozkladu nebyl povinen žalobce předem vyrozumět o tom, že přistoupí k vydání rozhodnutí ve věci samé, neboť takovou povinnost mu žádné ustanovení ZOZ, správního řádu či jiného právního předpisu neukládá.
99. K obecným otázkám týkajícím se dobré víry přihlašovatele ochranné známky se vyčerpávajícím způsobem vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.4.2008 č.j. 1 As 3/2008 – 195. Konstatoval v něm, že „(p)ři zjišťování, zda byla naplněna hypotéza § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách a zda tedy je dán důvod pro prohlášení příslušné ochranné známky za neplatnou, je tedy nutné obecně posoudit několik podmínek. Za prvé zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítatele, dále zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele a konečně zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumpcí dobré víry na straně přihlašovatele a s § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách leží důkazní břemeno ohledně prvních dvou skutečností na namítateli; jsou-li však skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele namítatelem doloženy, musí případné důkazy prokazující naopak dobrou víru přihlašovatele předložit právě přihlašovatel. V neposlední řadě platí, že správní orgán musí vždy přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit. Konečně, jak vyplývá z dikce § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, případnou zlou víru přihlašovatele je třeba posuzovat vždy k okamžiku podání přihlášky ochranné známky: případné další okolnosti, které se staly po podání této přihlášky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv.“
100. Soud nepřisvědčil námitkám žalobce, že žalovaný při rozhodování v dané věci nerespektoval závěry vyjádřené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008 č.j. 1 As 3/2008 – 195, ze dne 19.3.2014, č.j. 1 As 11/2014 – 33 a ze dne 18.4.2014, č.j. 2 As 14/2014 – 34, a že postupoval též v rozporu s rozsudkem SDEU ze dne 27.6.2013 ve věci C-320/12. Z odůvodnění napadených rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se při posouzení důvodnosti námitek zpochybňujících dobrou víru žalobce při podání namítaných ochranných známek nezabýval pouze tím, zda žalobce jako přihlašovatel věděl o existenci namítané ochranné známky EU a užívání označení namítaného grafického loga PRIM ze strany osoby zúčastněné na řízení, ale rovněž tím, zda přihlášením ochranné známky došlo k dotčení práv osoby zúčastněné na řízení a zda na straně žalobce neexistují liberační důvody, které by jeho jednání spočívající v podání napadených přihlášek ospravedlnily. Současně žalovaný přihlédl i k dalším relevantním okolnostem případu, které se týkaly „historie“ užívání označení PRIM a sporů mezi žalobcem a osobou zúčastněnou o právo užívat toto označení. Úvahy ohledně posouzení těchto otázek a závěry, ke kterým přitom dospěl, orgán rozhodující o rozkladu v napadených rozhodnutích vyjádřil dostatečně určitě a srozumitelně, o čemž svědčí i fakt, že se proti nim žalobce v žalobách obšírně vymezuje.
101. Žalobce má pravdu v tom, že rozhodným datem pro posuzování existence dobré víry při podání napadených přihlášek je datum podání těchto přihlášek, tj. den 22.10.2014. Toto konstatování žalobce zcela koresponduje závěru vyjádřenému v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008 č.j. 1 As 3/2008 – 195, podle kterého „případnou zlou

víru přihlašovatele je třeba posuzovat vždy k okamžiku podání přihlášky ochranné známky; případné další okolnosti, které se staly po podání této přihlášky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv.“ Stejný závěr zopakoval Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 22.5.2014 č.j. 7 As 151/2012 – 64 těmito slovy: „Všechny tyto skutečnosti přitom musí být zkoumány k okamžiku podání přihlášky ochranné známky; okolnosti nastalé po tomto datu jsou pro posouzení dobré víry při podání přihlášky ochranné známky irelevantní. Existenci dobré/zlé víry bylo tedy třeba zvažovat ke dni 24. 2. 2006, kdy žalobkyně podala přihlášku dotčené ochranné známky, a brát tak v úvahu pouze skutečnosti, které jí byly známy k tomuto datu. Není proto důvodná námitka, že mělo být přihlédnuto k ochranným známkám „Zdravotnické noviny“, „Kongresový list PŘÍLOHA TÝDENÍKU ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“ a „Lékařské listy“. Podání přihlášek k těmto ochranným známkám i jejich zápis do rejstříku ochranných známek jsou skutečnostmi, které nastaly po 24. 2. 2006. Žalobkyně o těchto skutečnostech tedy z povahy věci při podání přihlášky ochranné známky „zdn.cz“ vědět nemohla, a nemohly se tudíž nijak promítnout do její dobré/zlé víry k datu 24. 2. 2006.“

102. V příkrém rozporu s právě uvedeným závěrem o rozhodném datu se žalobce, ale taktéž žalovaný a osoba zúčastněná na řízení s úmyslem podpořit svou argumentační linii dovolávají řady okolností, ke kterým došlo až po podání napadených přihlášek, a které jsou tak pro posouzení dobré víry žalobce zcela irelevantní. Mezi tyto okolnosti je předně nutno zařadit vydání všech rozhodnutí žalovaného, rozhodnutí OHIM či EUIPO, ale také vydání soudních rozhodnutí, ať již tuzemských či zahraničních soudů, v době po 22.10.2014. Ke dni podání napadených přihlášek tato rozhodnutí zkrátka neexistovala, žalobce (ani nikdo jiný) nemohl vědět, kdy konkrétně budou vydána a jaký bude jejich obsah, a proto se nemůže jednat o skutečnosti, ze kterých by žalobce mohl odvíjet svou dobrou víru při podání napadených přihlášek. To platí nejen pro zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2020 č.j. 2 As 312/2018-242 a na něj navazující rozhodnutí žalovaného týkající se ochranné známky žalobce č. 165917, ale i pro rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17.1.2019 č.j. 16 C 14/2016 – 679, rozhodnutí žalovaného ze dne 27.7.2015 a na něj navazující rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 9.11.2016 č.j. O-437539/D15076040/2015/UPV, kterými byla ochranná známka žalobce č. 311604 prohlášena za neplatnou pro náramkové hodinky a další výrobky ve třídě 14, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.5.2017, č.j. 3 Cmo 55/2017 – 96, a také pro rozsudek Krajského soudu v Bratislavě ze dne 28.10.2021 č.j. 4CoPv/2/2020-1778. Všechna tato (a řada dalších) rozhodnutí, která byla vydána až po 22.10.2014, jakož i právní následky s nimi spojené tudíž spadají mezi okolnosti, které nastaly až po rozhodném dni podání napadených přihlášek a nemohou mít na závěr o (ne)dobré víře žalobce žádný vliv, protože žalobce o nich v rozhodné době vůbec nemohl vědět.

103. Také z tohoto důvodu soud nepovažoval za potřebné provést dokazování rozhodnutími žalovaného, EUIPO či soudními rozhodnutími vydanými po 22.10.2014, která byla v průběhu soudního řízení označena jako důkaz žalobcem či osobou zúčastněnou na řízení.

104. Princip plné jurisdikce zakotvený v 77 odst. 2 s.ř.s., jehož se žalobce v souvislosti se svými důkazními návrhy dovolával při ústním jednání před soudem, znamená, že soud není při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí povinen vycházet výlučně ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem, ale může provést vlastní dokazování a přitom zopakovat nebo doplnit důkazy správním orgánem provedené. Z principu plné

jurisdikce nicméně neplyne povinnost správního soudu vyhovět návrhu účastníka řízení na provedení takových důkazů, které se z časového hlediska nevztahují ke skutkovému stavu rozhodnému pro posouzení věci samé.

105. Soud v této souvislosti zároveň uvádí, že považuje za mylné žalobcovo přesvědčení, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2020 č.j. 2 As 312/2018-242 zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného o prohlášení ochranné známky „PRIM“ žalobce č. 165917 za neplatnou, jakož i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.6.2018, č.j. 9 A 374/2014 – 314 *ex tunc*, takže na tato zrušená rozhodnutí je nutno pohlížet tak, jako by nikdy ani nebyla vydána. Jak ve svém vyjádření k věci přílehavě konstatovala osoba zúčastněná na řízení, tento žalobcův názor odporuje závěrům obsaženým v rozsudku ze dne 7.9.2017 č.j. 3 Azs 91/2016-46, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, jaké účinky má zrušení správního rozhodnutí soudem, přičemž s odkazem na svou předchozí judikaturu konstatoval, že *„(p)rávní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej. Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti (....) Případné zrušení individuálního správního aktu soudem má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna (soudní řád správní neobsahuje obdobné ustanovení, jako je § 99 správního řádu, umožňující určit, ke kterému okamžiku nastávají účinky spojené se zrušením rozhodnutí). Jedinou výjimku představuje skupina nicotných aktů, u nichž se má za to, že nebyly nikdy vydány, a tudíž nemohly působit právní následky ani v minulosti. (...) Rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumávána správními soudy dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Zcela v intencích citované judikatury tak ani následné zrušení pravomocného rozhodnutí, jež bylo podkladem pro přezkoumávané rozhodnutí, nemá pro jeho soudní přezkum žádnou konsekvenci; toliko z uvedeného důvodu nelze přezkoumávané rozhodnutí zrušit.“*

106. Skutkový stav k rozhodnému dni 22.10.2014, kdy žalobce podal napadené přihlášky, byl následující:

- Osoba zúčastněná na řízení byla vlastníkem namítané ochranné známky EU, o čemž žalobce musel vědět, neboť již dne 18.9.2007 podal spolu s EUTECH akciová společnost návrh na její prohlášení za neplatnou.

- Osoba zúčastněná na řízení byla jakožto právní nástupce ELTON, n. p., oprávněným uživatelem namítaného grafického loga PRIM v podobě odpovídající podnikové normě PN 01. O tom, že namítané grafické logo PRIM bylo užíváno národním podnikem ELTON i dalšími právními předchůdci osoby zúčastněné na řízení a konečně i samotnou osobou zúčastněnou na řízení k označování náramkových hodinek vyráběných v Novém Městě nad Metují, žalobce jako podnikatel ve stejném oboru, který vede s osobou zúčastněnou na řízení ohledně užívání tohoto (a dalších) označení celou řadu sporů, nepochybně věděl.

- Ochranná známka žalobce č. 165917 byla žalovaným pravomocně prohlášena za neplatnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- Žalobce byl vlastníkem či spoluvlastníkem ochranných známek č. 152529, č. 153324, č. 208817 a č. 249929 ve znění PRIM, které nicméně nebyly zapsány pro náramkové hodinky a nadto se jednalo o ochranné známky ve zcela jiném provedení, výrazně odlišném od namítaného grafického loga.

- Žalobce byl vlastníkem slovní ochranné známky PRIM č. 311604 zapsané i pro náramkové hodinky.

- Žalobce byl přihlašovatelem slovní ochranné známky PRIM č. 487135. Tato ochranná známka však nebyla přihlášena pro náramkové hodinky ani jiné výrobky ze třídy 14.

107. Existenci jiných ochranných známek žalobce vzal žalovaný při rozhodování v potaz a v napadených rozhodnutích se s ní dostatečně vypořádal. Nelze mu tudíž důvodně vytýkat, že postupoval v rozporu s vlastní rozhodovací praxí, ze které tato povinnost vyplývá. Přitom nikterak nepochybil v závěru, že vlastnictví dalších ochranných známek PRIM, jichž se žalobce v řízení dovolával, neprokazuje jeho dobrou víru při podání napadených přihlášek. Jak žalobce sám v žalobách uvedl, spor mezi ním a osobou zúčastněnou na řízení byl vyvolán zejména z důvodu užívání označení „PRIM“ na hodinkách. K tomu žalovaný upřesnil, že se v dané věci nejednalo obecně o právo k prvku „PRIM“ (v jakékoliv podobě), ale bylo rozhodováno o střetu práv mezi přihlašovanými označeními dle napadených přihlášek a konkrétními označeními užívanými osobou zúčastněnou na řízení, jimiž jsou namítané grafické logo a namítaná ochranná známka EU. Soud přitakává žalovanému, že vlastnictví či spoluvlastnictví ochranných známek č. 152529, č. 153324, č. 208817 a č. 249929 nezakládá žalobci právo k užívání označení „PRIM“ v jakékoliv podobě, ale výlučně v podobě odpovídající těmto zapsaným kombinovaným ochranným známkám, která se však od podoby namítaného grafického loga výrazně liší. Nadto z vlastnictví těchto ochranných známek nelze dovozovat právo žalobce k užití označení „PRIM“ pro náramkové hodinky, o které se v nyní projednávané věci jedná, protože pro tento typ výrobku vůbec nebyly zapsány.

108. Posledně uvedené platí i pro přihlášku slovní ochranné známky PRIM č. 487135, později zapsané do rejstříku pod číslem zápisu 357692. Tato ochranná známka nebyla žalobcem přihlášena pro náramkové hodinky či jiné hodinářské výrobky a služby zařazené ve třídě 14 mezinárodního třídění výrobků a služeb, a tudíž podání její přihlášky nemohlo založit dobrou víru žalobce ohledně užívání označení „PRIM“ pro náramkové hodinky.

109. Jak již bylo soudem uvedeno shora, žalobce byl k rozhodnému časovému okamžiku vlastníkem slovní ochranné známky PRIM č. 311604 zapsané i pro náramkové hodinky. K tomu, že tato ochranná známka byla později rozhodnutím žalovaného prohlášena za neplatnou mj. pro náramkové hodinky všeho druhu a další výrobky zařazené ve třídě 14 mezinárodního třídění výrobků a služeb, nelze z výše popsanych důvodů přihlížet. Samotné zahájení řízení o prohlášení této ochranné známky za neplatnou, ke kterému došlo před podáním napadených přihlášek, rovněž není skutečností, která by byla způsobilá zpochybnit dobrou víru žalobce. Žalobce mohl být přesvědčen o tom, že návrh osoby zúčastněné na řízení na prohlášení jeho slovní ochranné známky PRIM č. 311604 za neplatnou, o kterém dosud (míněno k rozhodnému dni podání napadených přihlášek) nebylo ze strany žalovaného rozhodnuto, není opodstatněný. Jinými slovy řečeno, ze

samotného podání takového návrhu nelze usuzovat na jeho důvodnost, a proto tato skutečnost nemůže mít dopad na dobrou víru žalobce při podání napadených přihlášek.

110. Soud má nicméně za to, že ani vlastnictví slovní ochranné známky PRIM č. 311604 nemohlo založit dobrou víru žalobce při podání napadených přihlášek. Byť se jednalo o slovní ochrannou známku PRIM, pro kterou je příznačný široký rozsah ochrany, při přihlašování jiných ochranných známek (tj. při podání napadených přihlášek) nebylo možné pominout existenci namítaného grafického loga a namítané ochranné známky EU a jejich užívání ze strany osoby zúčastněné na řízení, o kterém žalobce prokazatelně věděl. V tom, že si žalobce napadenými přihláškami přihlásil pro náramkové hodinky a další výrobky ochranné známky tvořené označením PRIM právě v té podobě, která korespondovala namítanému grafickému logu a též dominantnímu prvku namítané ochranné známky EU, nebo se od něj lišila jen zanedbatelným způsobem (podtržením), ačkoliv měl zajisté možnost ztvárnit toto označení jiným způsobem, lze ve spojení s dalšími okolnostmi, které budou soudem dále zmíněny, oprávněně spatřovat jeho nedobrou víru založenou na úmyslu získat znovu (míněno po prohlášení jeho ochranné známky č. 165917 za neplatnou) možnost užívat k označování jím vyráběných náramkových hodinek ochranné známky v podobě odpovídající namítanému grafickému logu, a zamezit tak užívání tohoto označení pro uvedený typ výrobků ze strany osoby zúčastněné na řízení.
111. Budování vlastní známkové řady je obecně právem každého. Při této činnosti je ale třeba respektovat zákon, jakož i práva jiných subjektů k jejich ochranným známkám a jimi užívaným označením. Nelze rozšiřovat vlastní známkovou řadu na úkor zákonem chráněných starších práv třetích osob podáváním přihlášek takových označení, u kterých jsou dány relativní důvody vedoucí k odmítnutí jejich ochrany ve smyslu § 7 ZOZ. Argumentace přihlašovatele o rozšiřování vlastní známkové řady není způsobila ospravedlnit zlou víru při podání napadených přihlášek ochranné známky.
112. Žalovaný pochopitelně nemohl při rozhodování v dané věci pominout existenci rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 č.j. 0-53821/D30977/2014/ÚPV, jež nabylo právní moci pouhých pár dnů před podáním napadených přihlášek, a závěry v tomto rozhodnutí obsažené, jež se týkají prohlášení ochranné známky žalobce č. 165917 za neplatnou. Těmito závěry nemohla být samozřejmě konstituována práva osoby zúčastněné na řízení k namítanému grafickému logu „PRIM“, ale předseda Úřadu v nich vyjádřil svůj právní názor, že osobě zúčastněné na řízení tato práva svědčí, a zdůvodnil, na základě jakých úvah k tomuto závěru dospěl. Tím, že v napadených rozhodnutích žalovaný na tyto závěry odkázal a setrval na nich, nepostupoval v rozporu se zákonem. Jak v době podání napadených přihlášek, tak i v době vydání napadených rozhodnutí bylo rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 č.j. 0-53821/D30977/2014/ÚPV součástí skutkového stavu, jenž byl relevantní z hlediska posouzení dobré víry žalobce. Jednalo se o pravomocné rozhodnutí správního orgánu, pro které platila výše zmíněná zásada presumpce zákonnosti a správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy a které vyvolávalo zákonem stanovené právní následky – na jeho základě bylo nutno na ochrannou známku žalobce č. 165917 nutno hledět, jako by nikdy nebyla zapsána (§ 32 odst. 4 ZOZ).

113. Respektováním relevantních skutkových zjištění a závěrů obsažených v předchozím vlastním rozhodnutí, které se týkalo shodných účastníků řízení za situace, kdy provedeným dokazováním nebyly zjištěny skutečnosti zakládající důvod se od těchto závěrů odchýlit, žalovaný dostal povinnosti uložené mu ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, tj. povinnosti dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Opačný postup by byl v rozporu se zásadou legitimního očekávání účastníků řízení. K tomu je zapotřebí dodat, že rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 č.j. 0-53821/D30977/ 2014/ÚPV nebylo pro posouzení nyní projednávané věci závazné v tom smyslu, že by se od něj žalovaný nemohl odchýlit. Mohl by tak učinit například tehdy, pokud by na základě provedeného dokazování dospěl k novým zásadním skutkovým zjištěním majícím vliv na posouzení věci. K ničemu takovému však nedošlo.
114. K tomu je zapotřebí dodat, že žalobce nikterak neosvětlil, v čem se skutkový stav věci, jenž byl rozhodný pro posouzení jeho dobré víry v okamžiku podání napadených přihlášek, zásadně změnil mezi datem vydání rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 č.j. 0-53821/ D30977/2014/ÚPV a datem 22.10.2014, kdy napadené přihlášky podal. Již s ohledem na naprosto minimální časový odstup mezi oběma daty lze mít důvodně za to, že žádná významná změna skutkového stavu nenastala. Také z tohoto důvodu byl žalovaný oprávněn při rozhodování v nyní projednávané věci vyjít ze zjištění a závěrů, k nimž předseda Úřadu ohledně práv osoby zúčastněné na řízení k namítanému grafickému logu „PRIM“ dospěl v rozhodnutí ze dne 17.10.2014 č.j. 0-53821/D30977/2014/ÚPV.
115. Za zcela neopodstatněnou považuje soud námitku žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem č. 14/1993 Sb., o opatřeních na ochranu průmyslového vlastnictví. I tuto námitku žalobce zjevně vztahuje k postupu žalovaného spočívajícímu v zohlednění a „převzetí“ skutkových zjištění a závěrů obsažených v předchozím rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 č.j. 0-53821/D30977/2014/ÚPV, není z ní však nikterak patrné, které ustanovení zmíněného zákona, jenž – stručně řečeno – obecně vymezuje kompetence žalovaného a v části druhé obsahuje přechodná ustanovení, měl žalovaný svým postupem v dané věci porušit. Naprostá nekonkrétnost této žalobní námítky brání tomu, aby se jí soud blíže zabýval.
116. Ani žalobcův nesouhlas se závěry žalovaného týkajícími se srovnání napadených označení s namítanou ochrannou známkou EU neshledal soud důvodným. Je sice pravdou, že žalobcovy starší kombinované ochranné známky obsahují na rozdíl od namítané ochranné známky EU pouze jediný slovní prvek ve znění „PRIM“, nicméně konkrétní provedení tohoto prvku v kombinovaných ochranných známkách žalobce se výrazně liší od jeho provedení v namítané ochranné známce EU. Soud se plně ztotožňuje rovněž s názorem žalovaného, že slovní prvek „PRIM“ je v namítané ochranné známce EU prvkem dominantním, protože je jednak proveden největšími písmeny a zároveň je umístěn uprostřed celé kompozice označení, takže spotřebitele upoutá jako první. Další dva prvky namítané ochranné známky EU (slovní prvek „MANUFACTURE“ a letopočet „1949“) mají toliko doplňkovou hodnotu. S ohledem na právě uvedené je třeba přisvědčit žalovanému, že žalobcem přihlašovaná označení jsou vysoce podobná namítané ochranné

známce EU, a to s ohledem na vysokou podobnost grafického provedení slovního prvku „PRIM“ v těchto označeních.

117. První podmínka pro konstatování nedostatku dobré víry žalobce plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008 č.j. 1 As 3/2008 – 195, totiž to, že žalobce jako přihlašovatel věděl (nebo vzhledem k okolnostem měl vědět) o existenci ochranné známky či práva k označení osoby zúčastněné na řízení, byla v projednávané věci splněna. Žalobce bezpochyby věděl o existenci namítané ochranné známky EU, jakož i o tom, že namítané grafické logo PRIM bylo dlouhodobě užíváno národním podnikem ELTON i dalšími právními předchůdci osoby zúčastněné na řízení a konečně i samotnou osobou zúčastněnou na řízení k označování náramkových hodinek vyráběných v Novém Městě nad Metují.
118. Soud na tomto místě podotýká, že žalobce v žalobách žádnou relevantní argumentací nezpochybnil závěr žalovaného, že osoba zúčastněná na řízení je právním nástupcem národního podniku ELTON. Soud proto pro stručnost odkazuje na závěry obsažené v rozsudku ze dne 22.3.2017 č.j. 9 A 179/2013 – 145, ve kterém se této otázce věnoval, přičemž přitakal závěru žalovaného ohledně právního nástupnictví osoby zúčastněné na řízení v této posloupnosti: ELTON, národní podnik – ELTON, koncernový podnik – ELTON, státní podnik – ELTON hodinářská, a.s.
119. Splněna byla i druhá podmínka pro konstatování nedostatku dobré víry žalobce spočívající v tom, že osoba zúčastněná na řízení byla napadenými přihláškami dotčena ve svých právech, a to konkrétně v právu užívat namítaná označení ve spojení s náramkovými hodinkami. Toto právo jí svědčilo z titulu vlastnictví namítané ochranné známky EU zapsané mj. pro „*clock and watchmaking*“ a „*watches for children*“ a dále z titulu uživatele namítaného nezapsaného grafického loga PRIM, které je k označování náramkových hodinek vyráběných v podniku v Novém Městě nad Metují užíváno již několik desetiletí. Osoba zúčastněná na řízení důkazy provedenými ve správním řízení (průzkumy provedené společností AISA Ltd u spotřebitelské veřejnosti) prokázala, že ještě v roce 1998 si více než třetina z 1114 dotazovaných respondentů v souvislosti s hodinkami vybavila právě značku „Prim“, v té době ještě spjatou výlučně s osobou zúčastněnou na řízení, a dalším důkazem (studie komunikační skupiny Mather z června 2010) prokázala též povědomí spotřebitelské veřejnosti o novodobém působení osoby zúčastněné na řízení na trhu s moderním sortimentem luxusních hodinek. Jak žalovaný v napadených rozhodnutích přiléhavě konstatoval, žalobce se na budování a udržování tohoto výrazu (lépe řečeno hodnoty) označení PRIM v povědomí veřejnosti nepodílel, neboť hodinářskou výrobou se dle údajů uvedených ve výpisu z obchodního rejstříku zabývá až od 2.3.2003, a nemá tedy tak dlouhodobou tradici v užívání označení „PRIM“ pro hodinky, ani vztah k tradičním výrobcům prvních československých/českých hodinek, dlouhou dobu označovaných namítaným grafickým logem a veřejností důvěrně nazývaných „primky“. Osoba zúčastněná na řízení ve správním řízení dalšími důkazy prokázala jak faktický prodej hodinek, tak i vynakládání prostředků na reklamu a sponzorování sportovních akcí s cílem propagovat své výrobky a udržet se v myslích spotřebitelů. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že vazba osoby zúčastněné na řízení k namítanému grafickému logu „PRIM“ je nejen historická - užíváním namítaného grafického loga „PRIM“ vyjadřuje svůj vztah k dlouholeté tradici výroby hodinek v Novém Městě nad Metují nesoucích toto označení, na

kteřou navazuje, nýbrž i společensko-prestižní (citová), takže zápis ochranných známek v podobě dle napadených přihlášek pro náramkové hodinky ve prospěch žalobce by oprávněně vnímala jako újmu materiální i nemateriální. Zápisem přihlašovaných označení do rejstříku by žalobce získal neoprávněnou tržní výhodu spočívající v tom, že spotřebitelská veřejnost by takto označené výrobky mohla pro vysokou podobnost těchto označení s namítaným grafickým logem a namítanou ochrannou známkou EU mylně spojovat s osobou zúčastněnou na řízení, a zároveň by mohla výše zmíněnou hodnotu označení PRIM a tradici jeho užívání pro náramkové hodinky spojovat i se žalobcem, přestože ten se na jejím vybudování nepodílel. K tomu soud dodává, že zápisem přihlašovaných označení do rejstříku by též došlo k dalšímu nežádoucímu „rozmělnění“ významu označení „PRIM“ při jeho užívání ve spojitosti s náramkovými hodinkami, neboť na trhu by se pak ve spojitosti s těmito výrobky objevila další zaměnitelně podobná označení (zde je nutno připomenout, že kromě napadených přihlášek žalobce ve stejný den podal ještě další přihlášku slovní grafické ochranné známky zn. sp. O-517322 v provedení rovněž velmi podobném namítanému grafickému logu), což by vedlo k narušení stávajícího *statu quo* a dalšímu matení spotřebitelské veřejnosti.

120. Z právě uvedeného plyne, že žalovaný ve shodě se závěry obsaženými v rozsudku SDEU ze dne 11.6.2009 ve věci C-529/07 *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG* jako další okolnosti významné pro posouzení dobré víry žalobce zohlednil i délku užívání označení „PRIM“ v podobě odpovídající namítanému grafickému logu ze strany osoby zúčastněné na řízení a jejích právních předchůdců, která výrazně převyšuje dobu, po kterou toto označení užíval žalobce, jakož i všeobecnou známost užívání takového označení v příslušném hospodářském odvětví (na trhu s náramkovými hodinkami) v České republice.

121. Na věci nic nemění skutečnost, že v případě namítaného grafického loga se nejednalo o ochrannou známku osoby zúčastněné na řízení, ale „pouze“ o nezapsané označení. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.11.2010 č.j. 7 As 59/2010 – 90, ZOZ nepodmiňuje uplatnění námitky ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) vlastnickým právem k již zapsané shodné či obdobné ochranné známce. Smyslem citovaného ustanovení je neumožnit zápis ochranné známky, pokud je její přihlašovatel veden úmyslem jednat způsobem, jenž překračuje obvyklé obchodní zvyklosti a standard jednání soutěžitelů, kteří si vzájemně konkurují na relevantním trhu. Omezením namítatelů v této oblasti pouze na vlastníky ochranných známek by byl popřen smysl ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ. Podle citovaného ustanovení tedy může uplatnit námitku ten, kdo tvrdí, že přihláškou, jež byla podána ve zlém víře, je dotčen na svých právech, tedy nikoliv pouze na právech vyplývajících ze zapsané ochranné známky. V tomto ohledu tak má stejné právo vznést námitku jak vlastník ochranné známky, tak osoba, která uvádí do oběhu výrobky se shodným či obdobným označením jako je označení přihlašované a může být přihláškou dotčena na svých právech, jak tomu ostatně bylo např. ve věci *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*.

122. V rozsudku ze dne 11.11.2010 č.j. 7 As 59/2010 – 90 Nejvyšší správní soud rovněž dovodil, že „(s)myslem ust. § 7 odst. 1 písm. k), ale i např. písm. g) téhož ustanovení či ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 12 odst. 1, zákona o ochranných známkách je předejít zásahu zápisu ochranné známky do práv třetích osob a zabránit situacím, kdy vlastník z titulu ochranné

*známky bude uplatňovat své právo výlučného užívání vůči osobám, jimž svědčí legitimní starší práva, byť jiná než privilegium poskytnuté státem v podobě specifické ochrany formou ochranné známky, a také ochránit spotřebitele před záměnou výrobků producentů konkurujících si označením určité kvality. Privilegium v podobě ochranné známky tedy podle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách přísluší pouze tomu, kdo si registrací ochranné známky chce do budoucna pěstováním svého vlastního specifického označení vytvořit silnější pozici na trhu, ne však tomu, kdo chce změnit aktuální tržní poměry tím, že využitím státem poskytovaného privilegia, poskytujícího mu ve své podstatě (až na výjimky) výlučná práva, omezí dosavadní prostor již existujícím, a na trhu působícím, konkurentům tím, že využije určitých výsledků jejich dosavadní aktivity k budování vlastního postavení na trhu (i když jim ve vztahu k úspěšnému přihlašovatelci zůstane prostor daný § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách).“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Jak již bylo soudem uvedeno shora, zápisem dalších označení „PRIM“ dle napadených přihlášek do rejstříku ochranným známkám pro náramkové hodinky by došlo k nežádoucí změně aktuálních tržních poměrů spočívající v narušení stávajícího *statu quo* a matení spotřebitelské veřejnosti v důsledku hrozící záměny výrobků odlišných producentů, jakož i k získání neoprávněné tržní výhody žalobcem, který by využil dlouholeté tradice označení PRIM v podobě dle namítaného grafického loga k budování vlastního postavení na trhu s náramkovými hodinkami.*

123. Dalším prvkem, který v dané věci dokládá nedobrou víru žalobce, je skutečnost, že podání napadených přihlášek je zjevným projevem nerespektování pravomocného správního rozhodnutí žalovaného. Soud na tomto místě považuje za potřebné korigovat závěry žalovaného v tom směru, že za projev zlé víry nelze obecně označit intenzivní obranu domnělých práv žalobcem v řízeních před žalovaným či soudy, kterou jistě dochází k „znesnadňování“ činnosti osoby zúčastněné na řízení. Povinností žalobce nicméně není ulehčovat osobě zúčastněné na řízení její činnost. Zároveň nelze pominout, že v podstatě shodným způsobem, tj. iniciováním správních a soudních řízení proti žalobci a podáváním opravných prostředků ve snaze dosáhnout ochrany tvrzených práv ke spornému označení PRIM, postupuje také osoba zúčastněná na řízení. V daném případě však zlá víra žalobce tkví v tom, že podání napadených přihlášek bylo z jeho strany zjevně motivováno snahou obejít negativní právní následky vyplývající pro něj z rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 č.j. 0-53821/D30977/2014/ÚPV, v jehož důsledku byla ochranná známka č. 165917 pravomocně prohlášena za neplatnou. Skutečnost, že žalobce podal přihlášky v podstatě shodných ochranných známek jen pár dnů poté, co mu bylo zmíněné rozhodnutí předsedy Úřadu doručeno, dle náhledu soudu jednoznačně svědčí o tom, že podání napadených přihlášek bylo bezpochyby reakcí na toto rozhodnutí, a že žalobce toto rozhodnutí nehodlal respektovat. I tento kontext a nastíněnou časovou posloupnost událostí, které k podání napadených přihlášek vedly, žalovaný při zvažování dobré víry žalobce náležitě zohlednil jako další relevantní okolnost případu. Soud k tomu pro upřesnění dodává, že za legitimní považuje (ve výsledku úspěšnou) snahu žalobce zvrátit právní následky rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 č.j. 0-53821/D30977/2014/ÚPV podáním správní žaloby a následné kasační stížnosti, nikoliv však jeho jednání spočívající v přihlášení v podstatě shodných ochranných známek jen pár dnů poté, co mu bylo zmíněné rozhodnutí předsedy Úřadu doručeno.

124. Důkazní břemeno ohledně prokázání důvodu, který by jeho jednání spočívající v podání napadených přihlášek ospravedlnil, tížilo v námitkovém řízení žalobce. Soud přisvědčuje závěru žalovaného, že žalobce žádný takový důvod neprokázal. Neobstojí argumentace žalobce, že tímto důvodem byly skutečnosti zakládající jeho právo k užití označení PRIM v podobě odpovídající namítanému grafickému logu. Právo k užití takového označení ve vztahu k náramkovým hodinkám žalobci nezakládaly jeho další ochranné známky, jimiž v této souvislosti argumentoval jak v řízení před správním orgánem, tak v žalobách, a to z důvodů, které již byly soudem popsány shora v rámci vypořádání žalobních námitek poukazujících na existenci této známkové řady. Ochranná známka žalobce č. 165917 byla ke dni podání napadených přihlášek pravomocně prohlášena za neplatnou a v souladu s fikcí zakotvenou v § 32 odst. 4 ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 na ni bylo nutno hledět, jako by nikdy nebyla zapsána. Ani z předchozí existence této ochranné známky tak žalobce nemohl při podání napadených přihlášek odvíjet své právo užívat pro náramkové hodinky označení PRIM v podobě odpovídající namítanému grafickému logu. To, kdy osoba zúčastněná na řízení podala návrh na prohlášení ochranné známky žalobce č. 165917 za neplatnou, je v daném případě zcela irelevantní. Právo užívat pro náramkové hodinky označení PRIM v podobě odpovídající namítanému grafickému logu žalobce v době podání napadených přihlášek nemohl dovozovat z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.5.2017 č.j. 3 Cmo 55/2017 – 96 ani z dalších rozhodnutí soudních či správních orgánů, která k rozhodnému okamžiku neexistovala. Žádnou z výše uvedených skutečností tudíž nelze považovat za důvod, jenž by mohl ospravedlňovat podání napadených přihlášek.
125. Takovým důvodem nemůže být ani údajné přesvědčení žalobce, že mu právo k užití označení PRIM v podobě namítaného grafického loga náleželo z titulu nabytí výlučného práva užívat autorská díla vytvořená J. R.. V době podání napadených přihlášek si totiž žalobce musel být dobře vědom toho, že jím tvrzené autorství J. R. (ve vztahu k namítanému grafickému logu) je přinejmenším sporné a nebylo prokázáno. O důvodech, pro které žalovaný neshledal jeho tvrzení o autorství J. R. k předmětnému logu opodstatněným, byl žalobce vyrozuměn rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 č.j. O-53821/D30977/2014/ÚPV vydaným ve věci ochranné známky č. 165917. Toto rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno pouhých několik dnů před podáním napadených přihlášek, je soudu známo z úřední činnosti, neboť bylo předmětem soudního přezkumu v řízení vedeném pod sp. zn. 9 A 374/2014. Z jeho odůvodnění je patrné, že žalobce ještě ve věcném odůvodnění rozkladu ze dne 4.6.2014 proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2014 popíral, že by předmětné označení (logo PRIM v podobě dle podnikové normy PN 01) bylo autorským dílem. Zároveň však zpochybnil případné autorství pana Ž. a informoval žalovaného jednak o tom, že proti jmenovanému podal žalobu na určení u Krajského soudu v Hradci Králové, o níž je vedeno řízení pod sp. zn. 33 Cm 32/2014, a dále o tom, že se objevil zcela nový subjekt, výtvarník Mgr. J. R. zemřelý dne XXX, který je zřejmě autorem tohoto díla. V podání ze dne 18.8.2014 pak žalobce mj. uvedl, že otázka autorského díla, která je pro daný případ zcela zásadní, nebyla v soudním řízení dosud s definitivní určitostí prokázána, a navrhl přerušit řízení do doby rozhodnutí o tom, kdo je skutečným autorem loga „PRIM“ chráněného jako napadená ochranná známka (č. 165917) s tím, že kompetenci rozhodnout o této otázce má výlučně soud. Z toho je zřejmé, že ani žalobce nepovažoval otázku autorství k předmětnému logu „PRIM“ za objasněnou a definitivně vyřešenou.

126. Z rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 17.10.2014 č.j. 0-53821/D30977/2014/ÚPV musel žalobce nutně seznat, že žalovaný jeho subjektivní přesvědčení o autorství J. R. k předmětnému logu nesdílí, a zjistil z něj také důvody, které žalovaného vedly k závěru o neprokázání tohoto nového skutkového tvrzení důkazy, které žalobce na podporu svých tvrzení předložil. Mezi doručením zmíněného rozhodnutí žalobci a podáním napadených přihlášek uplynulo jen několik dnů, přičemž žalobce ani netvrdí, že by v tomto období nastala nějaká zásadní změna, která by otázku sporného autorství k předmětnému logu „PRIM“ vyjasnila. Platí tedy, že v době podání napadených přihlášek bylo žalobcem tvrzené autorství J. R. k předmětnému logu přinejmenším sporné. Vzhledem k tomu, že žalobce si musel být spornosti této okolnosti vědom, nemohl být na jejím základě v dobré víře, že je oprávněn k užití označení PRIM v podobě korespondující namítanému grafickému logu. Na uvedeném nemůže nic změnit ani uzavření výhradní licenční smlouvy ohledně užití předmětného loga „PRIM“ mezi údajnými dědici autorských práv po J. R., manželi JUDr. H. J. P. a A. J. coby poskytovateli licence a žalobcem dne 25.6.2014. Tato smlouva autorství J. R. nijak neprokazuje (je v ní opět pouze tvrzeno), a není tak způsobila spornost této okolnosti zhojit.
127. Další procesní vývoj sporů ohledně autorství J. R. k předmětnému logu „PRIM“ po podání napadených přihlášek je z hlediska posouzení dobré víry žalobce k rozhodnému datu irelevantní. Stejně tak jsou irelevantní i důkazy týkající se této sporné otázky, které vznikly až po podání přihlášek (svědecká výpověď J. Ž. u Krajského soudu v Hradci Králové, znalecký posudek Mgr. Ing. Ivo Bindera a jeho čestné prohlášení, odborné posudky typografa MgA. M. P. a PhDr. M. L. – S. a další), neboť ani ty nemohly s ohledem na svou neexistenci k rozhodnému datu založit dobrou víru žalobce či ospravedlnovat jeho jednání spočívající v podání napadených přihlášek.
128. Pouze *obiter dictum* soud konstatuje, že tvrzení žalobce (a též dalších subjektů) o tom, že autorem předmětného loga „PRIM“ v podobě odpovídající podnikové normě PN 01 je J. R., nebylo doposud v žádném z řady probíhajících řízení příslušným orgánem akceptováno jako prokázané.
129. Žalobcova argumentace, v níž poukazuje na to, že právní předchůdci osoby zúčastněné na řízení užívali označení „PRIM“ pouze odvozeně, na základě licenčních smluv uzavřených s vlastníkem ochranných známek „PRIM“, není opodstatněná, a to z více důvodů. Především vůbec nemůže dopadat na namítanou ochrannou známku EU, neboť osoba zúčastněná na řízení je jejím originárním vlastníkem. Napadené rozhodnutí stojí na závěru, že podáním napadených přihlášek byla osoba zúčastněná na řízení dotčena jak na právech (originárního) vlastníka této ochranné známky, tak i na právech uživatele namítaného grafického loga jakožto nezapsaného označení. Předmětné logo bylo skutečně národním podnikem ELTON k označování náramkových hodinek dlouhou dobu užíváno jako nezapsané označení; do rejstříku ochranných známek bylo jako ochranná známka č. 165917 zapsáno až v roce 1985. To, že je někteří právní předchůdci osoby zúčastněné na řízení následně ke stejnému účelu užívali na základě licenční smlouvy k ochranné známce č. 165917 uzavřené dne 18.6.1985 mezi společností CHRONOTECHNA koncernový podnik, Šternberk jako poskytovatelem licence a společností ELTON, koncernový podnik, Nové Město nad Metují jako nabyvatelem licence, nezákonnost napadeného rozhodnutí nikterak neprokazuje. I (slovy žalobce) odvozené užívání předmětného

označení právními předchůdci osoby zúčastněné na řízení na základě zmíněné licenční smlouvy totiž bylo užíváním oprávněným, které bylo nutno zohlednit v rámci úvah o dlouholeté tradici užívání totožného označení pro hodinky vyráběné v Novém Městě nad Metují, která trvá již několik desetiletí a jejímž pokračovatelem je osoba zúčastněná na řízení.

130. K žalobcem namítané dohodě o narovnání z roku 1996 a na ní navazující licenční smlouvě ze dne 31.5.1996 soud shodně jako v rozsudku ze dne 22.3.2017 č.j. 9 A 179/2013 – 145 uvádí, že společnost CHRONOTECHNA Šternberk a.s., dle výpisu z obchodního rejstříku zanikla k datu 7.3.1996 sloučením se společností EUTECH, a.s. Ke dni 31.5.1996, kdy měla být uzavřena licenční smlouva o poskytnutí práva k ochranné známce PRIM č. 165917 mezi společnostmi CHRONOTECHNA a.s., Šternberk jako poskytovatelem licence a společností ITec group, a.s., jako nabyvatelem licence, tedy již společnost CHRONOTECHNA Šternberk a.s., neexistovala, což bez dalšího způsobuje neplatnost licenční smlouvy uzavřené jménem této společnosti. Jelikož nedošlo k platnému uzavření licenční smlouvy mezi výše jmenovanými subjekty, nebyl naplněn ani obsah dohody o narovnání ze dne 14.2.1996, která v článku V. podmiňovala vyřešení veškerých vzájemných sporných otázek splněním ujednání zakotvených ve smlouvě o narovnání a podpisem licenční smlouvy (k jejímu podpisu se účastníci zavázali v článku IV. dohody).
131. Nebylo důvodu, aby žalovaný v námitkovém řízení čekal na pravomocná rozhodnutí o návrhu na zrušení namítané ochranné známky EU a návrhu na prohlášení této známky za neplatnou. Takovou povinnost mu zákon neukládá, nehledě k tomu, že předmětem námitkového řízení nebyla namítaná ochranná známka EU, ale napadené přihlášky, resp. posouzení dobré víry žalobce v době jejich podání, kdy namítaná ochranná známka EU prokazatelně existovala.
132. Lze shrnout, že žalovaný při vydání napadených rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem a respektoval též judikaturou dovozené závěry týkající se otázky dobré víry přihlašovatele. Neupřel žalobci jeho procesní práva účastníka řízení, a to ani právo vyjádřit v řízení své stanovisko a právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí (§ 7 a § 36 správního řádu). Žalovaným přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu zjištěným v průběhu řízení (§ 2 odst. 1 a 4 správního řádu). Zásada materiální pravdy, která je zakotvena v § 3 správního řádu, se na řízení o námitkách uplatněných podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018 nevztahuje, protože důkazní břemeno ohledně skutečností prokazujících zlou víru přihlašovatele leží v řízení výlučně na namítajícím a nikoliv na žalovaném. Okolnosti prokazující dobrou víru, popřípadě důvody, které by jeho jednání spočívající v podání přihlášky ospravedlnily, pak v námitkovém řízení prokazuje přihlašovatel. Žalovanému proto není možné s úspěchem vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Jeho právní posouzení věci ob stojí s ohledem na zjištěný skutkový stav, jenž tu byl k rozhodnému okamžiku podání napadených přihlášek. V rámci posouzení věci sám vzal žalovaný v potaz jiné ochranné známky žalobce a s jejich existencí se náležitě vypořádal. Není pravdou, že by jinému svému rozhodnutí (ve věci ochranné známky č. 165917) prisuzoval nedůvodnou vážnost a závaznost i pro rozhodování v nyní projednávané věci, a že by se na jeho základě pokoušel konstituovat práva osoby zúčastněné na řízení. Respektováním relevantních skutkových zjištění a závěrů obsažených v předchozím vlastním rozhodnutí, které se

týkalo shodných účastníků řízení, dostál žalovaný své povinnosti dbát na to, aby při rozhodování skutkově podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu). Po vyhodnocení skutkových zjištění, která čerpal z provedených důkazů, žalovaný právem dospěl k závěru o splnění všech tří podmínek dokládajících naplnění hypotézy § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018, které byly vytyčeny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008 č.j. 1 As 3/2008 – 195, přičemž přihlédl i k dalším relevantním okolnostem případu potvrzujícím zlou víru žalobce při podání napadených přihlášek.

133. Závěrem soud uvádí, že předseda Úřadu se v napadených rozhodnutích zabýval výlučně posouzením opodstatněnosti námitek uplatněných proti napadeným přihláškám osobou zúčastněnou na řízení podle § 7 odst. 1 písm. k) ZOZ ve znění účinném do 31.12.2018. Předmětem námitkového řízení, které vyústilo ve vydání napadených rozhodnutí, nebyla otázka dobré víry osoby zúčastněné na řízení při přihlášení namítané ochranné známky EU či její oprávnění užívat tuto ochrannou známku na Slovensku. Tyto otázky navíc žalovanému vůbec nepříslušelo (a nepřísluší) posuzovat. Argumentace, v níž žalobce popírá dobrou víru osoby zúčastněné na řízení při přihlášení namítané ochranné známky EU a poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Bratislavě ze dne 28.10.2021 č.j. 4CoPv/2/2020-1778, se naprosto mýlí s předmětem námitkového řízení, z něhož napadená rozhodnutí vzešla, a pro posouzení jejich zákonnosti tudíž nemá žádný význam.

134. Údaje zapsané ve veřejně přístupném obchodním rejstříku prokazují nepravdivost tvrzení žalobce uplatněného při ústním jednání před soudem, že osoba zúčastněná na řízení byla v roce 2000 v insolventu.

135. Námitku, že namítaná ochranná známka EU nebyla nikdy zapsána pro (náramkové) hodinky, žalobce poprvé uplatnil až při ústním jednání před soudem konaném dne 20.1.2022. Jedná se o opožděnou námitku, která byla vznesena po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření námitkových bodů (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.), a soud k ní proto nemohl přihlížet.

136. Soud tedy neshledal žaloby důvodnými, a proto je podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

137. Jelikož žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

138. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 20. ledna 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu